NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 6

Vieta trims

LinguAula

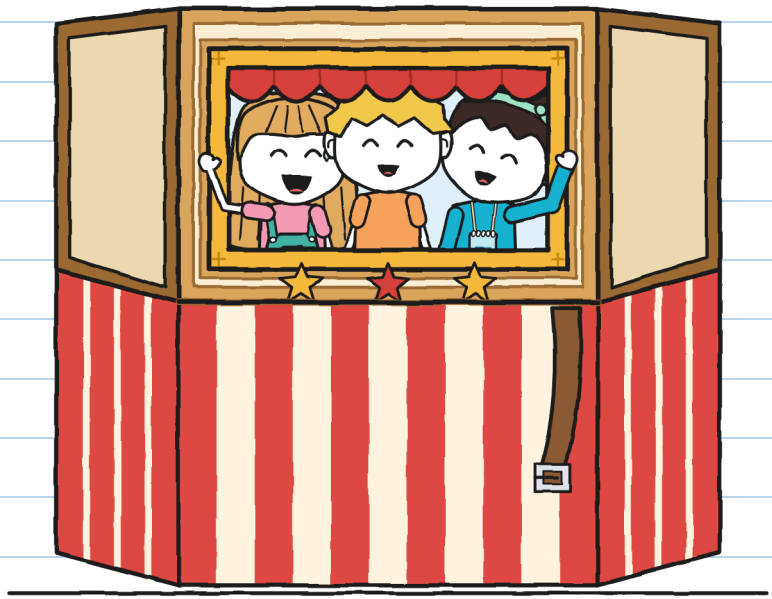

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS S
Pradinis lygis · 7+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 6
Vieta trims

Tekstas ir iliustracijos: LinguAula

DYDIS S · Pradinis lygis · 7+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Šeštoji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“, „Neatidaryti prieš griaustinį“, „Grąžinkite siuntėjui, prašom“, „Ne čia, Trupinuke!“ ir „Tortas dviem“.

LinguAula

Skyrių užduotys: linguaula.com

Nešti trise. Rankeną jau pasirinkau. –J.

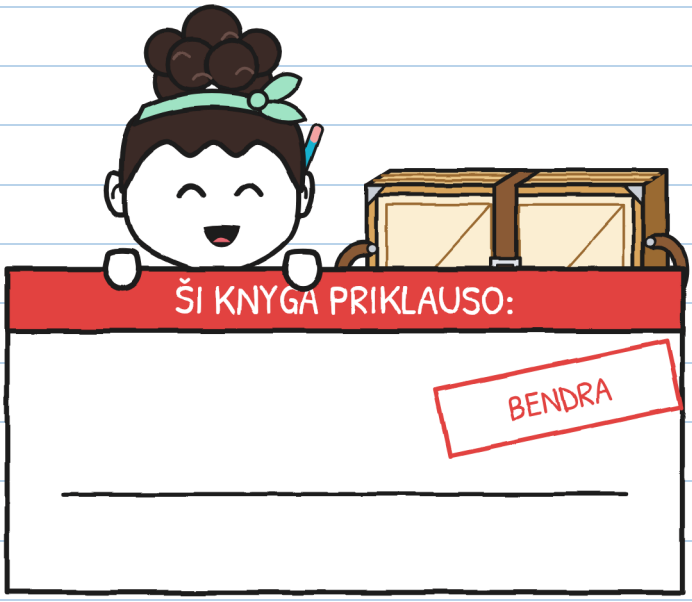

Bendra. Telpame. –J.

Jei jį rasi, grąžink sulankstytą.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje. Tikrų drakonų nėra. Siuntiniai neparskrenda atgal. Tikram pergabenimui žiūrėk 76 puslapį. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Matuoja centimetrais. Šią savaitę skaičiuoja ir dar kai ką kita.

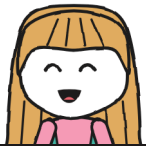

Julita. Žino kelią. Paaiškinti jį – jau kitas reikalas.

Noa. Julitos draugė iš seniau. Matuoja žingsniais: jie visada su ja.

Irena. Veda teatro dirbtuvę. Nesako, kur eiti: sako „stok“.

Tonis. Iš ŽAIBO ir iš parduotuvės. Matuoja laiką ir nekomentuoja. Beveik.

Mara. Paskolina siuntinį. Dėžės neišleidžia iš rankų.

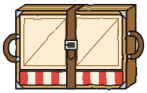

Nr. 6. Teatras, kuris telpa dėžėje. Jei niekas nelaiko dirželio, atsidaro, kur nori.

R. Siuntėjas. Šį kartą paliko eilutę inventoriuje.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 6
Gunio

BENDRA.

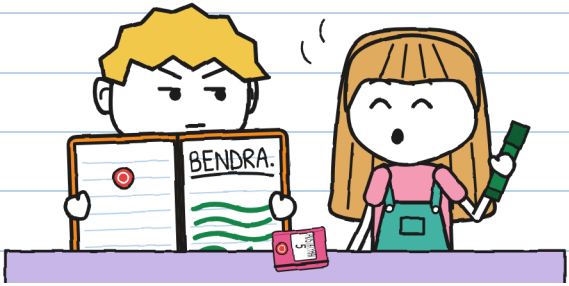

Penktas sąsiuvinis baigėsi dviem rodyklėmis laikrodyje. Šis – oranžinis, kaip mandarinas. Jis taip pat turi parduotuvės antspaudą.

Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos, dėl viso pikto. Ji nebuvo laisva nė minutės.

Aš pirmą puslapį padariau bendrą savo raštu. –J.

SKYRIUS 1

Kodėl reikia trijų?

Pirmadienį išėjau iš mokyklos. Julita laukė prie prekystalio su voku. Nei žalias, nei mėlynas: turkio spalvos ir užklijuotas.

— Atnešė paštininkas. Parašyta: „Parduotuvei Neįmanomi pristatymai“. Dar neatplėšiu.
— Kiek laiko?
— Dvidešimt aštuonias minutes, — pasakė Tonis iš dėžės, žiūrėdamas į laikrodį. — Rajono rekordas.

Ne mano. Svetimi vokai sveria triskart daugiau. –J.

Mara jį atplėšė nagu.

Aš Irena, bendruomenės centro teatro dirbtuvės vadovė.
Atnaujindama inventorių radau eilutę:
„Sulankstomas teatrėlis: dar negautas“.
Ar jis pas jus?
Šeštadienį, 31-ąją, – rajono žaidynės.
Jei teatrėlis į mūsų kiemą atkeliaus sulankstytas,
trijų žmonių komandos atneštas, aš ten pat jį pasirašysiu.
Noos komandoje yra vieta trims, o kol kas yra tik ji.

Julita: tai aš! Dabar užsiimu teatru.
Atsivesk ką nors, kas išmano siuntinius. –Noa

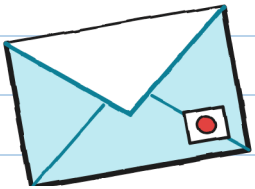

„Kas nors, kas išmano siuntinius.“ Tai buvau aš. Žodis „siuntiniai“ man patiko. Žodis „kas nors“ – mažiau.

Penktą valandą atėjo Irena ir Noa. Irena nešėsi aplanką, liemenę su kišenėmis ir ant kaklo kabantį švilpuką. Noa nešėsi pakabintą užrašų knygelę, o už ausies turėjo turkio spalvos pieštuką.

Julita ir Noa ilgai apsikabino. Spėjau išmatuoti: vienuolika sekundžių. Aš stovėjau nuošalyje su sąsiuviniu. Sąsiuvinis ir tam tinka: kad kažkas būtų rankose.

— Čia Gunis, — pasakė Julita. — Jis išmano siuntinius.
— Sveikas, Guni, išmanantis siuntinius, — pasakė Noa. Ir užrašė mano vardą savo knygelėje.

Mara užlipo ant taburetės ir nukėlė Nr. 6 nuo lentynos. Dėžė – tokia pati kaip visos.

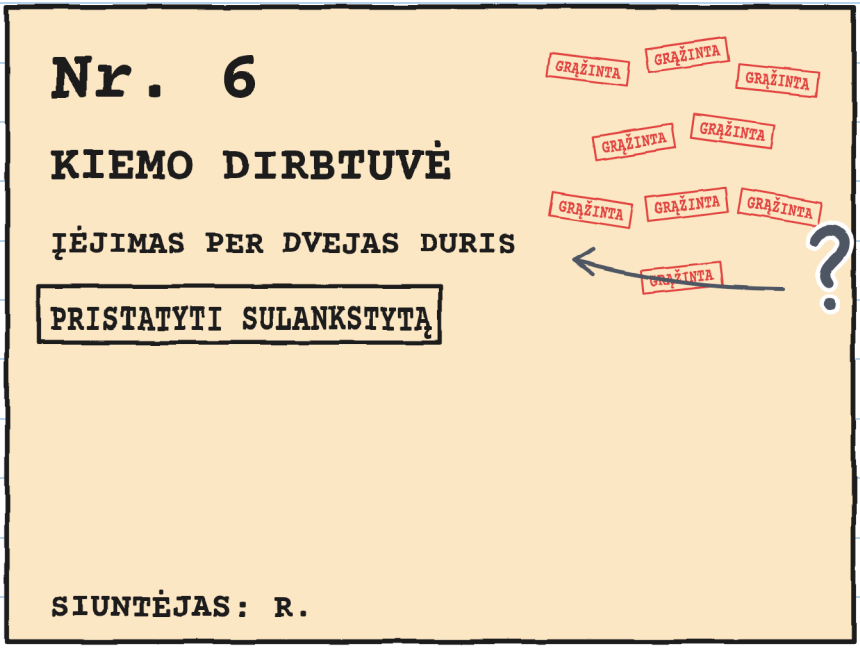

– Devyni antspaudai, – pasakė Julita.
– „Dvejos durys“, – perskaitė Noa. – Kokios dvejos durys?

Irena nežinojo. Mara taip pat. Aš tai užsirašiau su klaustuku.

— Nešiau jį devynis kartus, — pasakė Mara. — Pirmadieniais duris atidarydavo siuvimo būrelis. Trečiadieniais – choras. Penktadieniais – šachmatininkai. „Dirbtuvė? Čia ne.“ Niekas nepasirašė už dirbtuvę.

— Teatras repetuoja kieme, — pasakė Irena. — Ten nėra skambučio.

Irena atvertė aplanką ir parodė Marai lapą su antspaudu.

— Dabar dirbtuvė įrašyta žurnale: „Teatro dirbtuvė. Atsakinga: Irena“. Dabar yra kam pasirašyti.

— Kai jau yra kam pasirašyti, kodėl Mara jo nenuneša dėžėje? — paklausė Julita.
— Dėžėje nešiau devynis kartus, — pasakė Mara. — Dabar sąlygas diktuoja tas, kas jį gauna.
— Sulankstomas teatrėlis skirtas nešioti, — pasakė Irena. — Mano vaikai turi sugebėti jį nešti gatve. Jei negali, jis man netinka. O aš nepasirašau to, kas man netinka.

— Tai girdėjau kepykloje, — pasakė Mara. Ji užsirašė sąlygas knygoje. Etiketė lieka dėžėje. Dėžė - pas Marą.

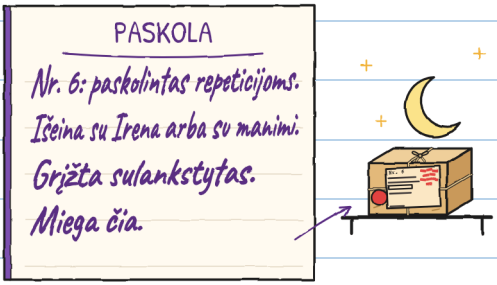

Miega savo lentynoje. Auštant jis niekur negrįžta. Vis dar devyni antspaudai. Paklausiau. —J.

Antradienį nuėjome į bendruomenės centro kiemą. Iš šaligatvio įeinama pro geležinius vartus. Jie užsidaro patys.

Mara pastatė dėžę ant žemės ir nuėmė dangtį. Teatrėlis išėjo ir išaugo, kaip Elijos stovas. Aš jau nebijau. Išsitraukiu juostą.

NR. 6 MATMENYS

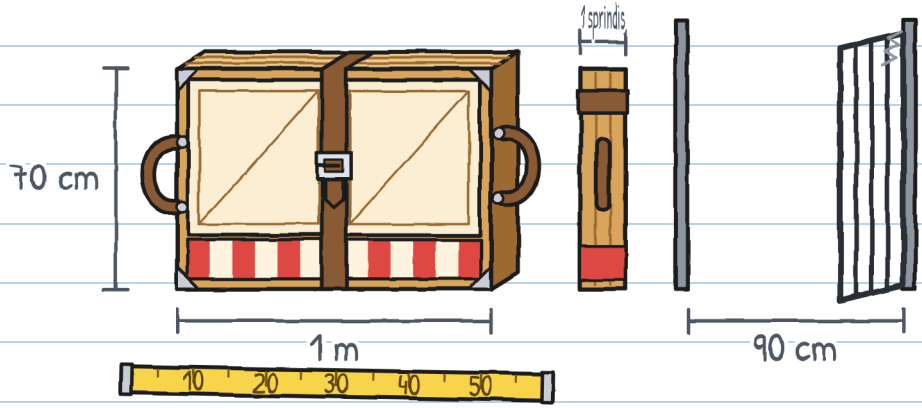

Šonu pro vartus tilpo. Tai buvo lengvoji dalis.

Irena norėjo patikrinti, ar jis visas. Atsegė dirželį ir pasuko ryšulį. Plokštės atsivėrė pačios, nuo savo svorio: klak, klak, klak. Tai buvo scena su trimis sienomis, trumpa uždanga ir langu gale.

Pro langą matėsi Tonis. Jis ėjo su sumuštiniu. Burna buvo pilna ir jis negalėjo pasisveikinti.

– Visas, – pasakė Irena. – Dirbtuvės taisyklė: rankos – ant rankenų. Niekada ant vyrių. O kiekviename posūkyje kas nors laiko dirželį.

Irena ir Mara jį sulankstė ir užsegė dirželį.

— Bandome mes, — pasakė Julita. Noa jau stovėjo prie kitos rankenos.

Suskaičiavo iki trijų ir pakėlė. Pavyko. Apėjo kiemą ratu. Priėjo vartus. Jie buvo uždaryti.

Julita pažiūrėjo į juos. Noa pažiūrėjo į juos. Jos turėjo keturias rankas ir visos keturios buvo užimtos.

Aš stovėjau per du metrus, su laisvomis rankomis ir sąsiuviniu.

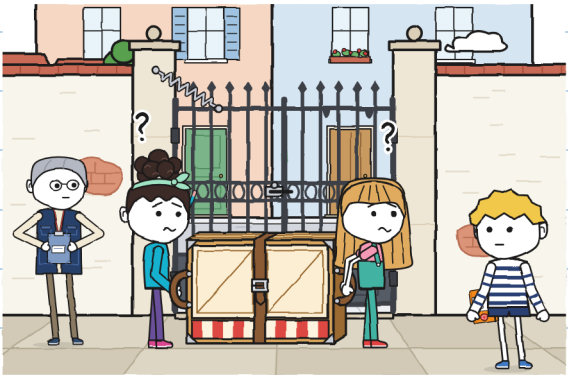

Atlaikiau vartus nugara. Jos praėjo. Irena kažką užsirašė aplanke.

Tą popietę išradau šio sąsiuvinio prietaisą.

TRIJŲ MATUOKLIS

kas ką daro kiekviename ruože

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ
kiemas, pirmas bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	
kiemas, antras bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	Gunis

Du pasikartojantys vardai ir tuščias langelis: praeiti negalima. Kai visi trys pilni – galima.

Ir užrašiau dar kai ką, mažesnio: „Vartus gali laikyti ir akmuo“.

Reikėjo suprasti etiketę.
— Dvejos durys – tai dvi vartų varčios, — pasakė Julita.
— Reikia atidaryti abi, — pasakė Noa.
— Pirma galime pamatuoti mūrą, — pasakiau aš.
Parodėme visi: Julita – vartus, Noa – salę, aš – gatvę.
— Paskui, — pasakė abi.

Nuėjau vienas. Už mūro radau kai ką. Kai grįžau, jos juokėsi iš kažko, kas buvo be manęs. Prasižiojau.
— Jau nuspręsta, Guni, — pasakė Julita. — Tai dvi varčios.
Užsičiaupiau. Ir užvertiau sąsiuvinį.

Brūkšnelį pamačiau po dviejų dienų. Mano. —J.

SKYRIUS 2

Kas žino kelią?

Trečiadienį buvo pirmasis maršrutas: nuo parduotuvės iki kiemo, gatve. Kai atėjau, matuoklis jau buvo pilnas. Žaliai.

— Tu ir Noa nešate, — pasakė Julita. — Aš nurodau kryptį: žinau kelią. O kadangi einu priekyje, atlaisvinu kelią.
— Mes tai sugalvojome pakeliui, — pasakė Noa.

Žalia nenusitrina. Antras brūkšnelis.

TRIJŲ MATUOKLIS

	NEŠTI	NURODYTI KRYPTĮ	ATLAISVINTI KELIĄ
kiemas, pirmas bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	
kiemas, antras bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	Gunis
parduotuvė → kiemas	Gunis ir Noa	Julita	Julita

NUSPRĘSTA BE MANĘS: II

— Ar prieš išeidami nepadarysime plano? — pasakiau. — Su sunumeruotais posūkiais.
— Plano nereikia, — pasakė Julita. — Viskas tiesiai iki šlubosios žuvies.

Noa pradėjo juoktis. Julita irgi.

— Kokios žuvies?
— Šlubioji žuvis yra šlubioji žuvis, — pasakė Noa.
— Tai ilga istorija, — pasakė Julita.
— Ir labai gera, — pasakė Noa.

Jos man nepapasakojo. Trečias brūkšnelis.

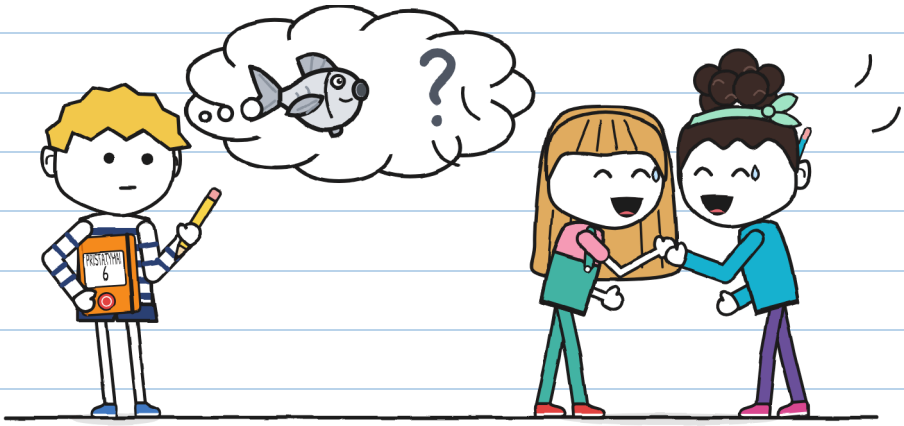

Mara ištraukė teatrėlį iš dėžės parduotuvės duryse. Noa užsegė dirželį pirmoje skylutėje.

— Taip jis kieme greičiau atsisega.

Aš ėjau priekyje, o Noa – gale. Priekyje matosi gatvė. Gale matosi tik teatrėlis. Irena ėjo paskutinė, su aplanku ir švilpuku. Ji nesakė, kur eiti. Ji sakė „stok“ prie kiekvieno bordiūro.

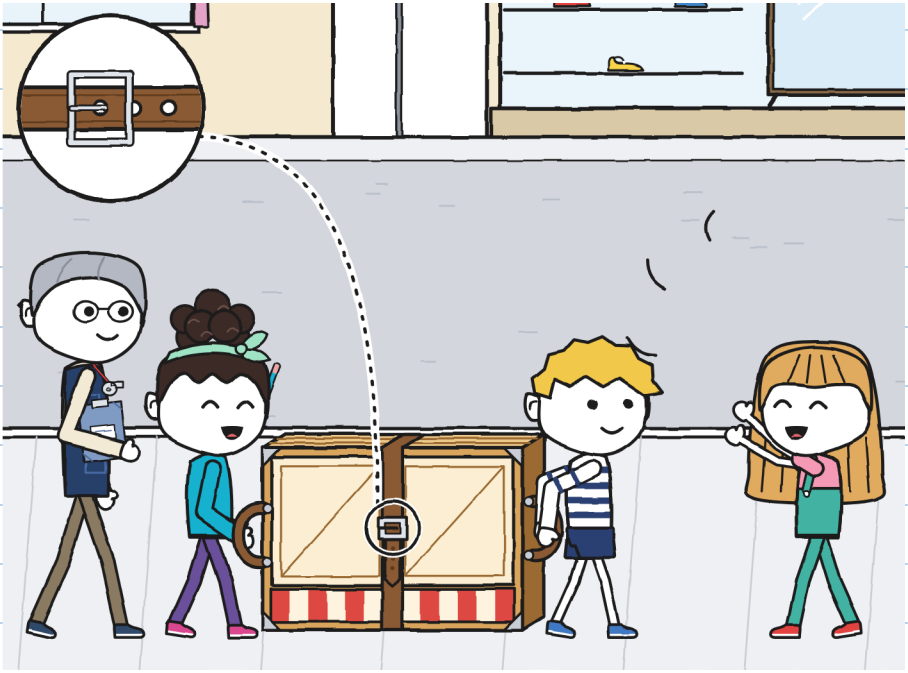

Julita labai gerai atlaisvindavo kelią.

— Duokite kelią, teatras eina!

Batų parduotuvės šeimininkė išėjo prie durų pažiūrėti. Vyras su šunimi laukė laiptinėje. Toli, kitoje rajono pusėje, suskambo varpelis. Tilin.

— ŽAIBAS repetuoja savo išbandymą, — pasakė Noa. — Jie važiuoja dviračiais, su vokais. Mes - pėsčiomis, su šituo.
— Su šituo nebėgama, — pasakė Irena.

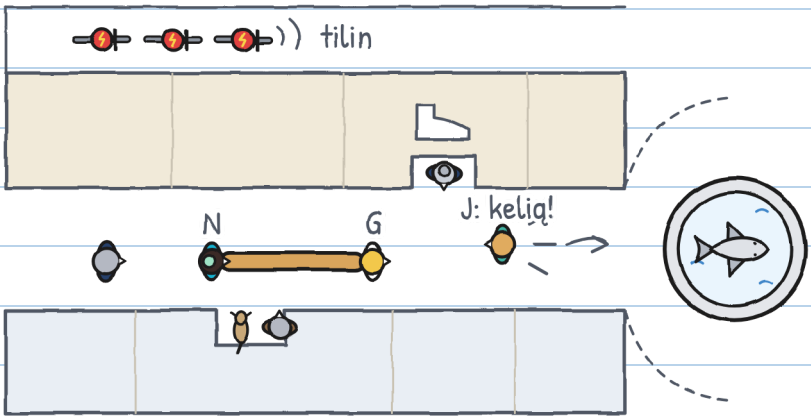

Priėjome fontano aikštelę. Julita atsisuko ir šūktelėjo nurodymą. Paskui pabėgo į centrą, kad laikytų vartus.

— Iki šlubosios žuvies ir sukti!

Ir jos nebebuvo.

Fontano viduryje yra akmeninė žuvis. Aš gerai į ją pažiūrėjau. Iš mano pusės ji turėjo visus pelekus.

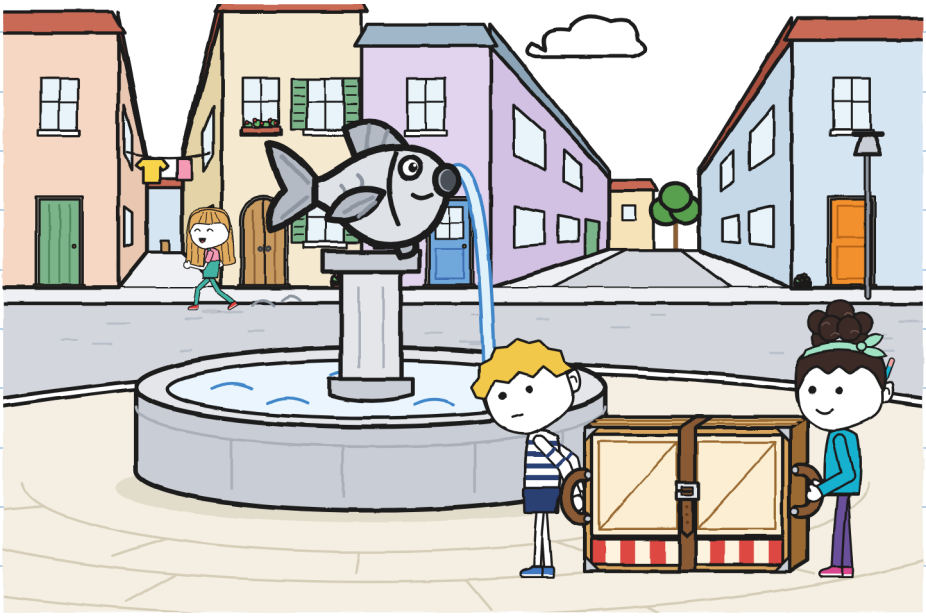

Mąsčiau greitai. Tai ne mano stiprybė.

Fontano žuvis: pelekai matosi, visi.
Ji ne šlubė.
Bus kita žuvis.

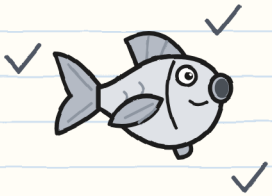

Sukti: į kurią pusę?
Į kairę – siaura gatvė.
Į dešinę – plati gatvė.
Teatrėliui geriau plačia gatve.

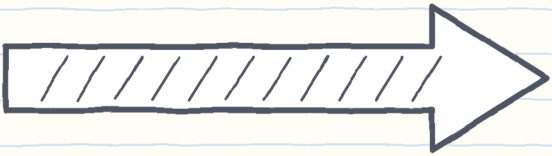

– Sukti jau? – paklausiau atgal.
– Prie šlubosios žuvies! – pasakė Noa iš už teatrėlio.

Toliau ieškojau kitos žuvies. Jos nebuvo. Pasukau į dešinę.

Niekas nepasakė „posūkis“. Niekas nelaikė dirželio. Pirmos skylutės sagtis laiko menkai.
Klak. Klak. Klak.

Plokštės atsivėrė lėtai, viena po kitos, aplink Noą. Irena sušvilpė. Paskui gatvės viduryje stovėjo teatras. O jame – Noa.
– Labas, – pasakė pro langą.

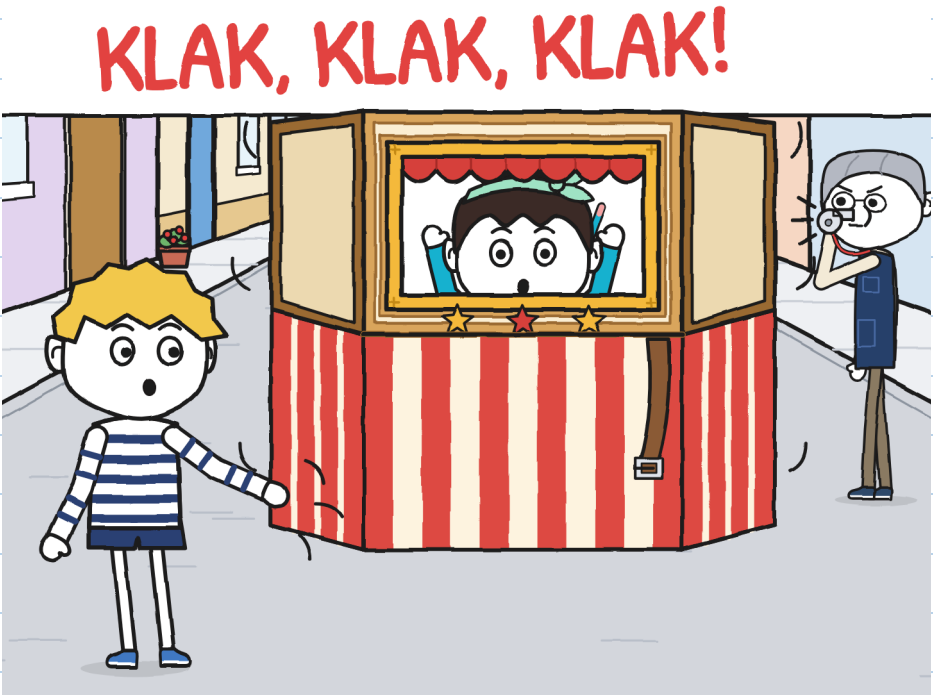

Irena pažiūrėjo į Noos rankas. Paskui – į mano. Visos buvo sveikos. Plokštės sveria nedaug ir atsiveria lėtai.

— Kas nurodė kryptį? — paklausė.

Niekas neatsakė. Kryptį nurodinėjo Julita. Ji laikė vartus dviem gatvėmis toliau.

Irena ir aš sulankstėme teatrėlį, rankas laikydami ant medinių šoninių sijų. Išmatavau: nuo mano pėdos iki fontano – keturi metrai.

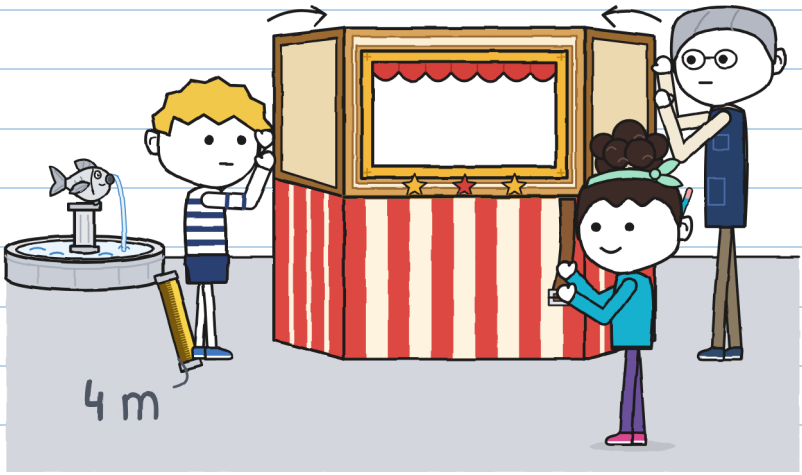

Julita grįžo bėgte.
— Bet juk reikėjo prie šlubosios žuvies!
— Kokios šlubosios žuvies?
— Štai tos! Į kairę. Kaip visada.
— „Visada“ – tai nuo laikų, kai manęs nebuvo.
Julita atsisuko į Ireną.
— Gunis pasiklydo.
Aš nebuvau pasiklydęs. Žinojau, kur esu: už keturių metrų nuo fontano. Ką tik išmatavau.
Ir tai jos nusprendė be manęs.
Ketvirtas brūkšnelis.

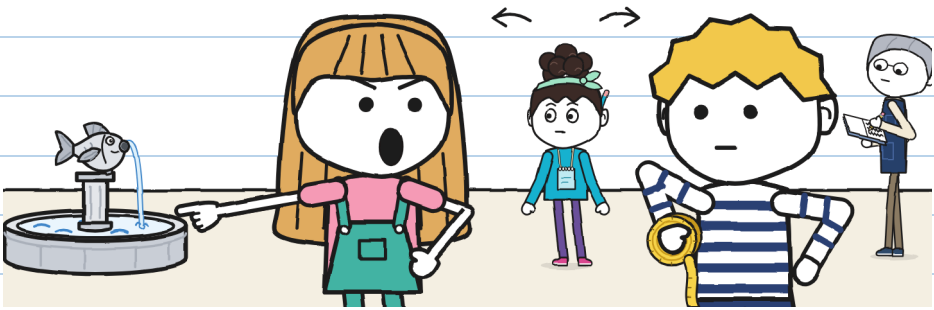

Pasakiau tai garsiai ir žmonių akivaizdoje. Žinau. –J.

Parodė man kitą žuvies pusę. Jai trūksta peleko – kairiojo. Kad tai pastebėtum, reikia žinoti, kad jo nėra.

Pakartojome posūkį. Pirmą kartą pasakiau „posūkis" per anksti. Antrą – per vėlai. Trečią pavyko, bet niekas nekalbėjo.

Tada gatve pravažiavo ŽAIBAS: Žoja, Brunas ir Tonis, vienas paskui kitą, rankos ant vairo. Tilin kampe. Apvažiavo fontaną nestabdydami ir nesusiliesdami.

— Pirma stotelė – iš karto, — pasakė Tonis.

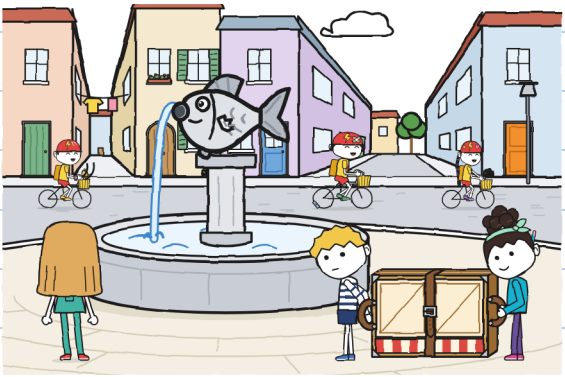

Į kiemą atėjome jau beveik sutemus. Mara sudėjo teatrėlį į dėžę ir nusinešė ją į parduotuvę.

Užrašiau šiandienos įvykius matuoklyje. Trys langeliai turėjo vardus. O mums gatvėje atsidarė teatras. Matuokliui kažko trūko. Nežinojau, ko.

TRIJŲ MATUOKLIS

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	
parduotuvė → kiemas	Gunis ir Noa	Julita	Julita	
parduotuvė → fontanas	Gunis ir Noa	Julita	Julita	atsidarė · kartojome 3 kartus

?

Mano vardas toje eilutėje pasirodo du kartus. O aš nebuvau nė viename. –J.

Namie paskutiniame puslapyje nupiešiau tai, ką antradienį radau už mūro. Uždengiau ranka, nors buvau vienas.

Pagalvojau: „Rytoj jos vėl suklys. Tada tai išsitrauksiu“.

Man atrodė, kad planas geras. Turėjo net laiką.

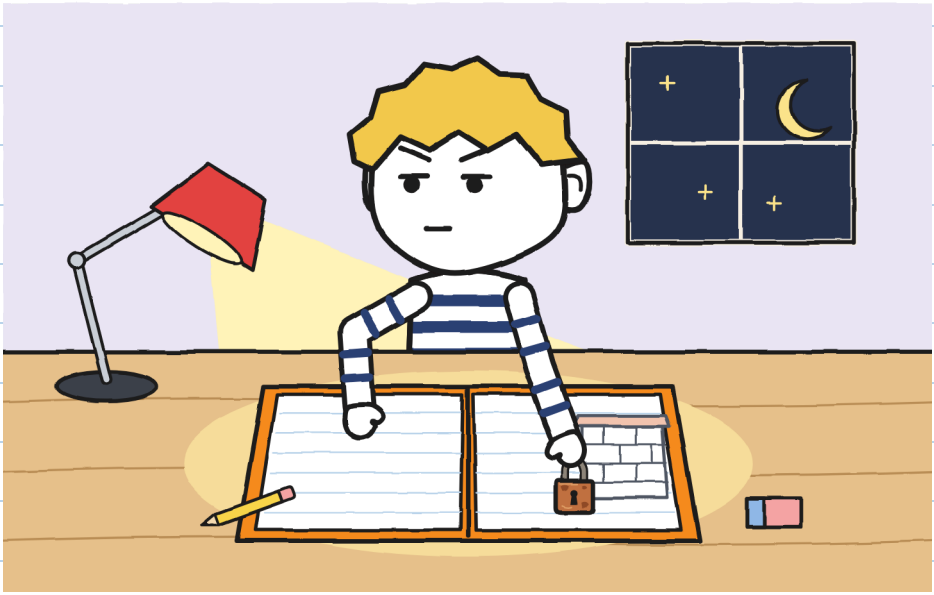

Šį puslapį perskaičiau ketvirtadienį. Man nepatiko. Savo trečiadienio – irgi. –J.

SKYRIUS 3

Ar tinka Gunio planas?

Tą vakarą nubraižiau visą planą. Kiemas iš viršaus, išmatuotas mūras, vartai, fontanas, trys ruožai. O už jo – antradienio dalykas.

Planas išėjo labai geras. Sulankstęs į keturias dalis, įdėjau į sąsiuvinį.

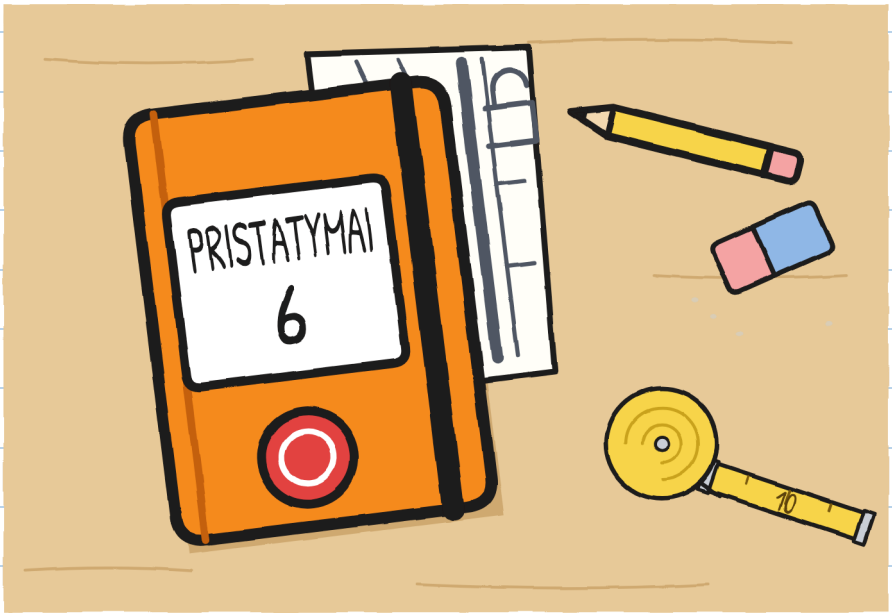

Ketvirtadienį parduotuvėje Noa skaičiavo žingsnius.

— Nuo durų iki bordiūro – šeši žingsniai. Nuo bordiūro iki žibinto – vienuolika.

— Tai matuojama juosta, — pasakiau.

— Aš matuoju žingsniais. Aš juos visada nešiojuosi.

Išmatavau Noos žingsnį: penkiasdešimt aštuoni centimetrai. Ji užsirašė savo knygelėje. Aš – savo sąsiuvinyje. Julita žiūrėjo į mus. Mes buvome du laikrodžiai su ta pačia valanda.

Maniau, kad Noa bus kita Julita. Ji tokia nėra.

Noa skaičiuoja.

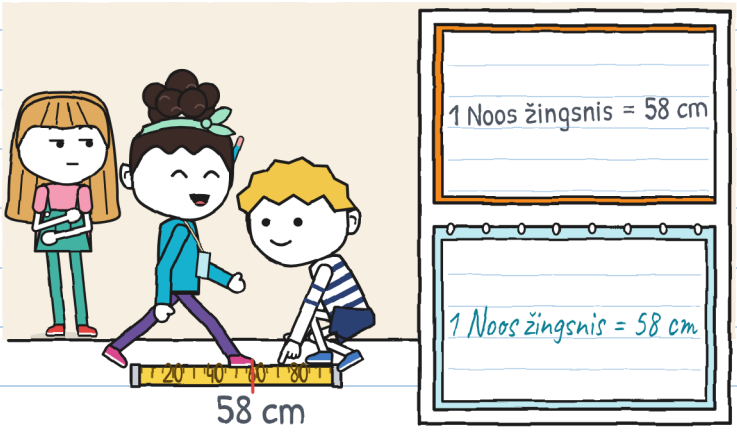

Nuėjome į kiemą su Irena. Julita ir Noa norėjo išbandyti savo idėją: atidaryti abi vartų varčias. Pirmoji varčia atsidaro ir užsidaro pati. Antroji neatsidarė. Ji prilipusi nuo dažų ir varžtu prisukta prie žemės.

— Vadinasi, etiketė klaidinga, — pasakė Julita.
— Aišku, — pasakė Noa.
Jos tai nusprendė per dvi sekundes. Išsitraukiau pieštuką brūkšneliui. Tai būtų penktas.

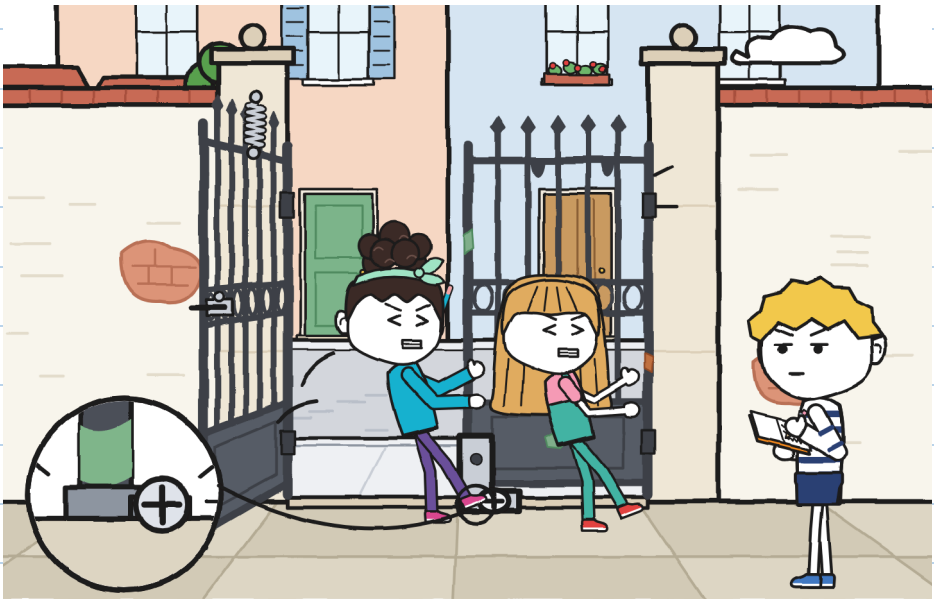

Jo nepadariau.

Pažiūrėjau į brūkšnelių eilutę. Vieno trūko – mano. Antradienį, už mūro, aš nusprendžiau kai ką nieko nepaklausęs. Nusprendžiau patylėti.

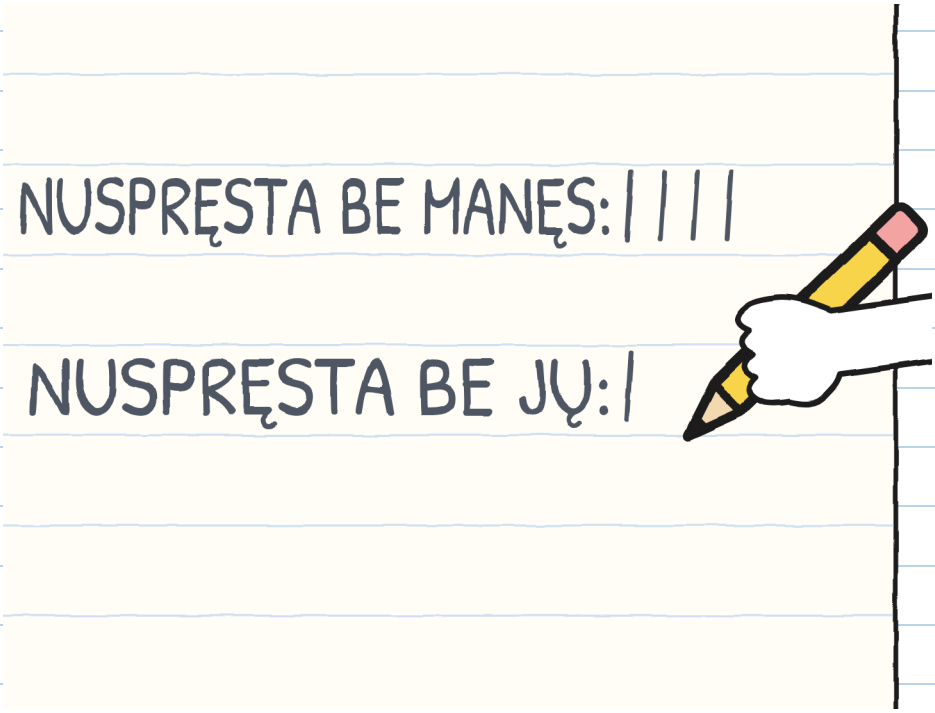

– Etiketė ne klaidinga, – pasakiau. Pasakiau garsiau, nei norėjau. – Kieme yra kitos durys. Jos yra už jo, kanalo skersgatvyje. Senos ir su spyna. Radau jas antradienį.

Išsitraukiau planą ir išskleidžiau ant teatrėlio.

– Antradienį? – paklausė Julita.
– Antradienį. Pasilaikiau tai, kad vėliau būčiau teisus.

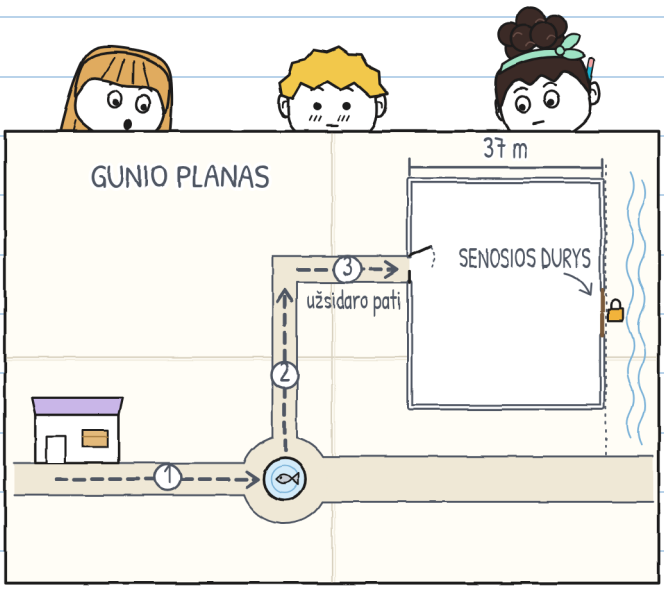

Kurį laiką niekas nieko nesakė. Išmatavau: tai buvo ilgai.

– Gerai, – pasakė Noa. Ir nusipiešė duris savo žemėlapyje.

Julita nepasakė „gerai“. Ji judino koją.

– Vakar jų labai trūko.

– Taip.

Kieme nėra kur pasislėpti. Aš ir neieškojau. Likau su atvertu planu.

Nepasakiau „gerai“, nes dar nebuvo tiesa. –J.

Nuėjome pažiūrėti durų su Irena. Noa suskaičiavo mūrą: šešiasdešimt keturi žingsniai. Aš ją išmatavau anksčiau: trisdešimt septyni metrai. Išėjo tas pats.

Senosios durys medinės, dviejų varčių, plačios kaip milžino lova. Spynoje daugiau rūdžių nei spynos.

– Jau daug metų uždarytos, – pasakė Irena. – Aš jas visada mačiau tokias.

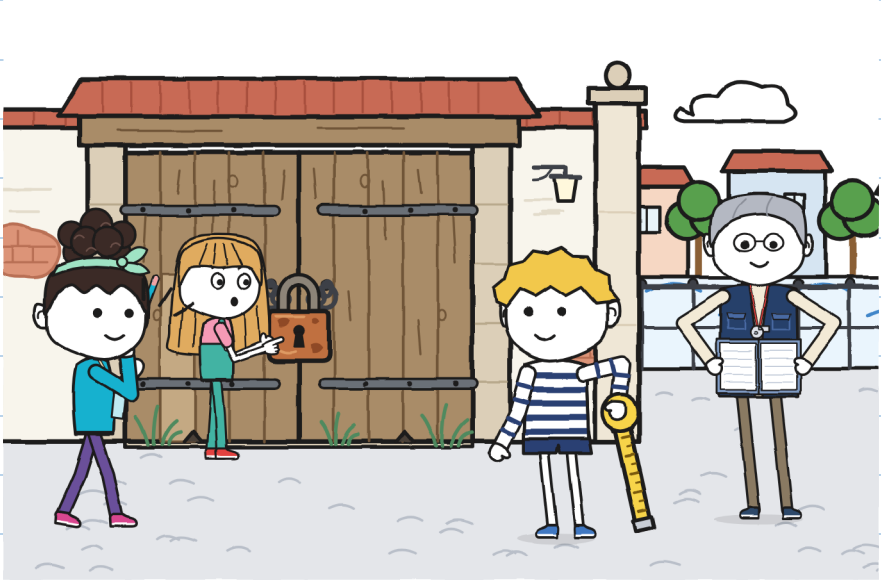

Irena paieškojo centro žurnale. Rado geltoną lapą.
— Štai. Kai šios durys buvo naudojamos, į kiemą buvo įeinama dviem vietomis: pro vartus arba čia. Kiemą vadino „dvejų durų kiemu“. O iš visų grupių kieme repetuoja tik teatras.
— Vadinasi, etiketė – ne mįslė, — pasakė Noa.
— Tai adresas, — pasakiau aš.
„Kiemo dirbtuvė. Įėjimas per dvejas duris.“
Parašyta teisingai. Tik sena.

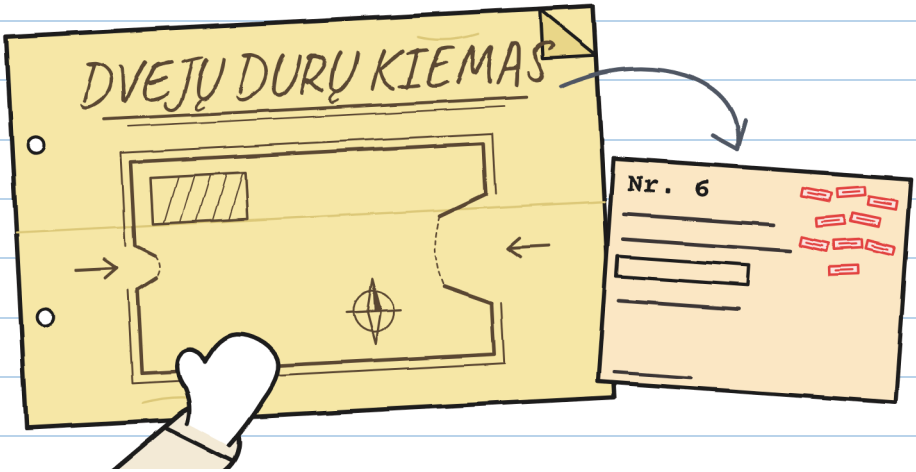

Mara vėliau pasakė, kad tą spyną matė devynis kartus. Ji manė, kad uždarytos durys nesiskaito. –J.

Raktas buvo aplanke, voke: „Senosios durys. Nepamesti“. Irena atrakino spyną. Durys sugirgždėjo kaip laivas.

Kieme šachmatininkai buvo išnešę stalus į saulę. Irena atvėrė teatrėlį viduryje. Norėjo pamatyti, kiek vietos lieka tarp dviejų durų. Lieka su kaupu. Pro teatrėlio langą matėsi don Antonio, su berete ant akių. Jis galvojo apie ėjimą. Truputį knarkė.

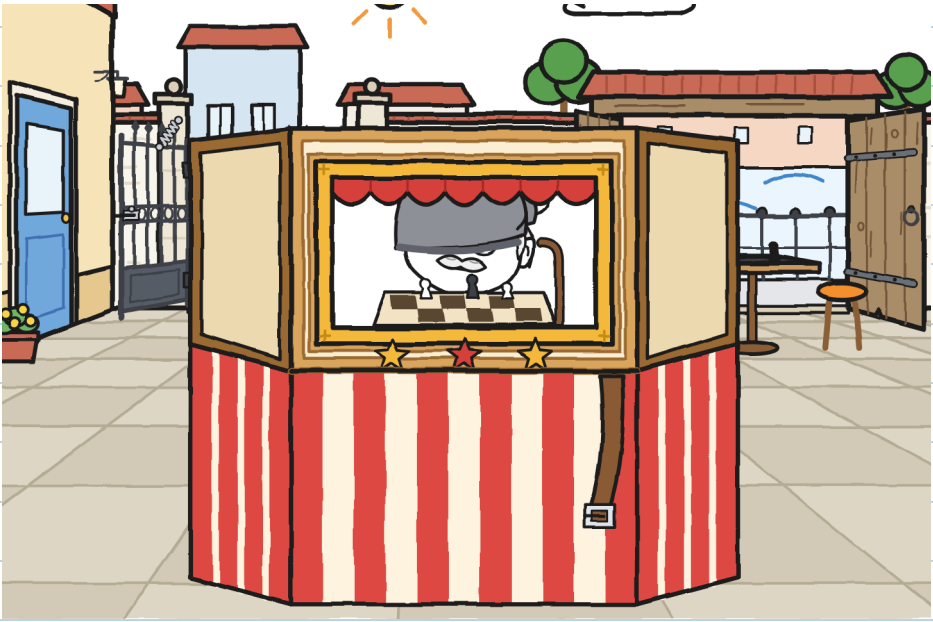

— Šeštadienį atversiu abejas, — pasakė Irena. — Dviračiai įvažiuos pro senąsias, iš skersgatvio. Kas neša pėsčiomis – pro vartus. Taip nesusikirs.
— Bet senosios platesnės, — pasakė Julita. — Ir pačios neužsidaro.
— Vartai – jūsų. Jei dirbtuvė nešios teatrėlį į aikštę, bus ir blogesnių durų.
Julita prasižiojo. Pažiūrėjo į Noą. Pažiūrėjo į mane.
— O tu ką sakai?
Tai buvo pirmas kartas per visą savaitę. Užrašiau su data.

Pasakiau, kad pro vartus, bet su repeticija. Noa – tą patį. Julita pasakė, kad gerai. Šį kartą tai buvo tiesa tik pusiau.

Paskui sutvarkėme matuoklį. Jo trys langeliai netiko nei trečiadienio dalykui, nei mano.

TRIJŲ MATUOKLIS (SU KETURIAIS)

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	ĮSPĖTI
kiemas, antras bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	Gunis	Gunis, ne
parduotuvė → fontanas	Gunis ir Noa	Julita	Julita	niekas

 – ĮSPĖTI: pasakyti tai, ką žinai

Trijų matuoklis turi keturis langelius. Nesiskundžiu. Ketvirtas – sunkiausias. –J.

Grįžome pro fontaną. Sustojau prieš žuvį, jos šlubąja puse.

— Papasakosite istoriją?
— Ji ilga, — pasakė Julita.
— Šeštadienį, — pasakė Noa. — Jei atvyksime.

Tai nebuvo „ne“. Įdėjau planą į sąsiuvinį, šį kartą nesulankstytą. Pusė plano kyšojo.

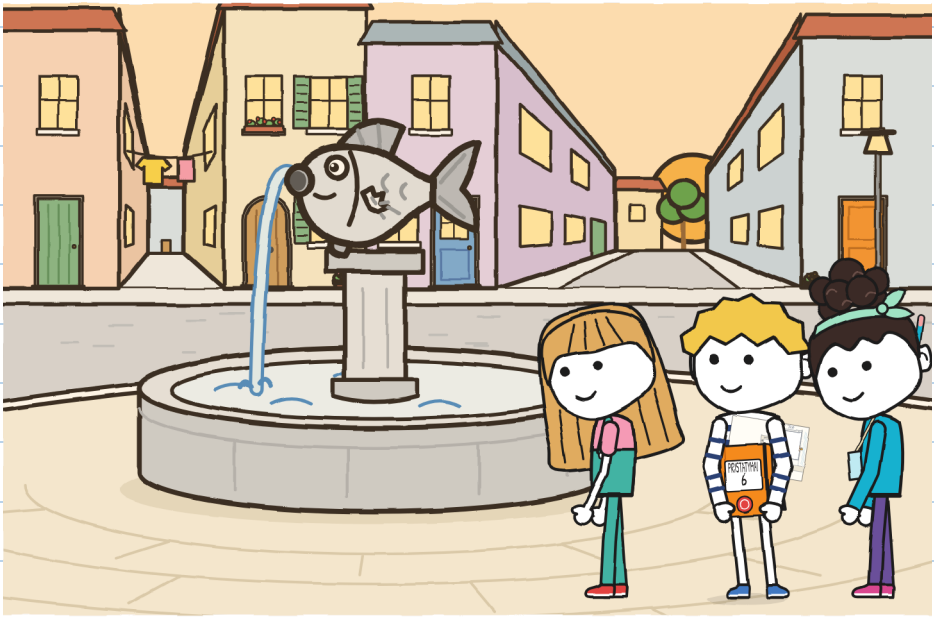

SKYRIUS 4

Ar bet kas gali nurodyti kryptį?

Penktadienį Tonis atėjo į parduotuvę. Atsinešė laikrodį, pieštuką ir ŽAIBO lapą.

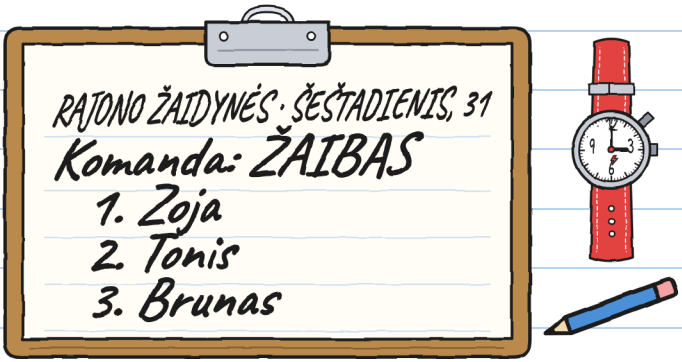

— Surašė Žoja, — pasakė jis. — Brunas pasakė savo vardą: „Brunas, su B".

— O Žoja?

— Parašė Brunas. Su B.

Tonis atsisėdo ant dėžės ir nunulino laikrodį.

— Šiandien matuoju laiką. Nekomentuoju. Užrašau, ką kartoti.

Noos idėja: keistis. Trys ruožai, ir kiekviename kryptį nurodo kitas. Mano idėja: kryptį nurodo ir kelią atlaisvina tas, kuris neneša. Kiti du mato tik teatrėlį. Julitos idėja: pradėti jau.

— Kas nurodo kryptį pirmajame ruože?
Parodėme visi trys vienu metu. Kiekvienas parodė į kitą.

Tonis tai užrašė. Irena laukė prie durų, su aplanku. Ji irgi nekomentavo.

Prieš keliant teatrėlį, Julita pasakė:
– Vienas dalykas. Trečiadienį daviau nurodymą, kurį suprato tik Noa. O paskui pasakiau: „Gunis pasiklydo“.
Daugiau nieko nesakė. Nereikėjo: viskas buvo pasakyta.

– Gerai, – pasakiau. Tai išmokau iš Noos.
– Kuriuo šonu žuviai trūksta peleko?
– paklausiau.
– Kairiuoju, einant iš ten. Prie fontano – posūkis į kairę. Įspėsiu tave prieš penkis žingsnius.
– Tai jau nurodymas.

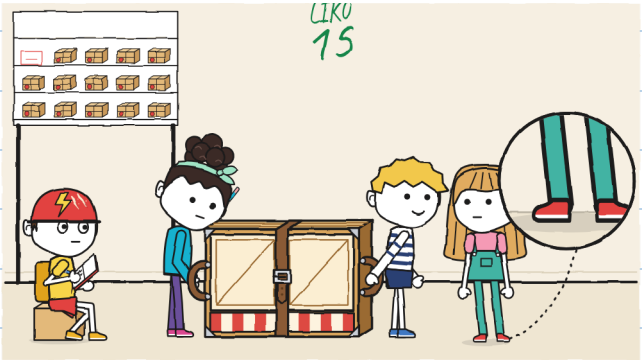

Abi kojos nejuda. Patikrink piešinyje. –J.

Pirmas ruožas. Noa užsegė dirželį antroje skylutėje.

– Penki žingsniai... Posūkis į kairę!
– Dirželis! – pasakė Noa. Ir jį sulaikė.

Apsukome šlubąją žuvį. Atrodė, kad taip darome visada. Jokio klak.

– Pirmas ruožas: šešios minutės, – pasakė Tonis.
– Kartoti: nieko.

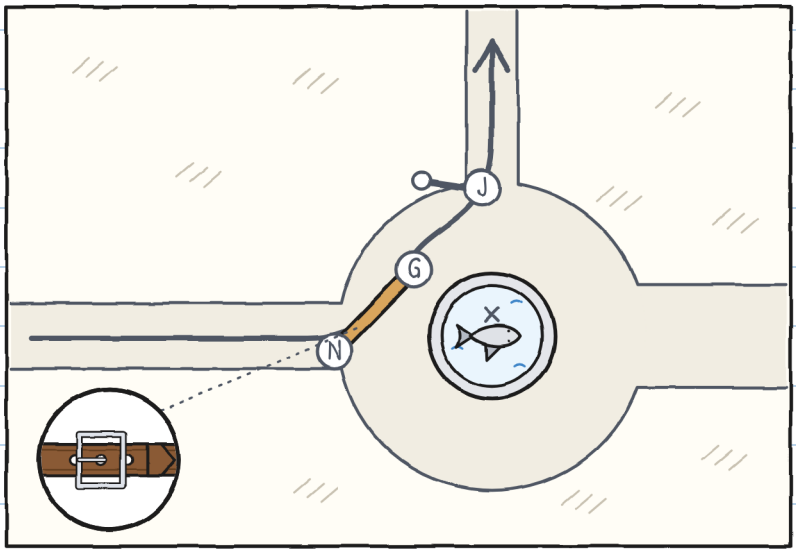

Antras ruožas, nuo fontano iki kampo. Nešė Julita ir Noa. Kryptį nurodinėjau aš.

Aš kryptį nurodau taip:

– Trys žingsniai. Stok. Bordiūras. Lipkite. Du žingsniai. Stok. Moteris. Laba diena. Moteris praeina. Keturi žingsniai.

Julita ėjo priekyje, su savo rankena, tylėdama. Jos koja lėkė trumpesnio kelio link. Ji ją grąžindavo į mano kelią.

— Antras ruožas: vienuolika minučių, — pasakė Tonis. — Lėtesnio nesu matavęs. Kartoti: nieko.

Aš pirmą kartą kuo nors vadovavau. Ir nieko nereikėjo kartoti.

— Pasakei „stok" keturiolika kartų, — tarė Julita.
— Aš skaičiavau, — pasakė Noa. — Penkiolika.
— Šeši nereikalingi, — pasakė Julita. — Bet sustojau prie visų.

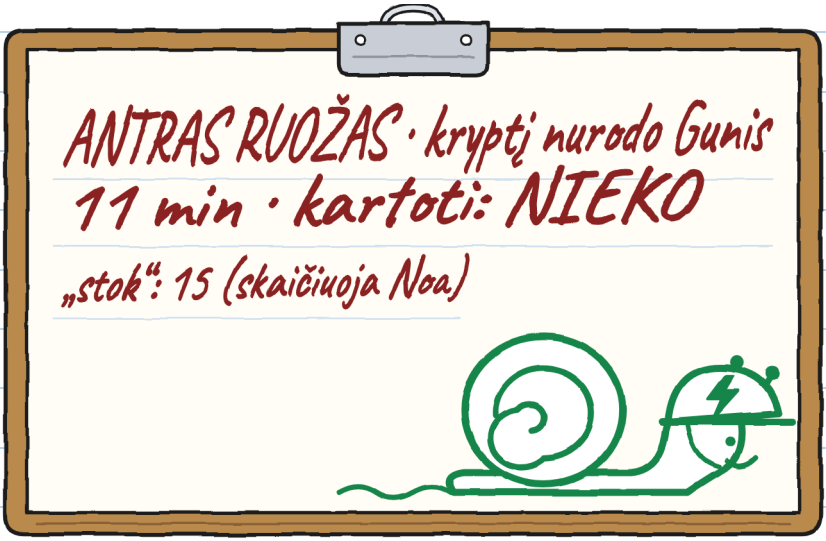

Nesiginčijau nė dėl vieno. Skaudėjo dantis. —J.

Trečias ruožas, nuo kampo iki kiemo. Julita ir aš nešėme. Noa nurodė kryptį, su žaidynių žemėlapiu. Irena davė po vieną kiekvienai komandai.

Po dvidešimties žingsnių Noa sustojo, kur prasideda kanalo skersgatvis.

— Neišeina.

— Kas neišeina?

— Žemėlapis siunčia mus čia, prie senųjų durų. O mes įeiname pro vartus, kitoje pusėje.

Pastatėme teatrėlį ant žemės. Pirma padedama; paskui ginčijamasi.
Padėjau savo planą šalia jos žemėlapio.
Žemėlapyje buvo nupieštas tik vienas įėjimas. Tai nebuvo vartai. Tai buvo senosios durys.
— Tai senas žemėlapis, — pasakiau. — Iš laikų, kai įeidavo ten.

Iš ten iki vartų buvo keturiasdešimt du Noos žingsniai. Arba dvidešimt keturi mano metrai.
Jos žingsniais ir mano juosta išmatuojame visą rajoną.

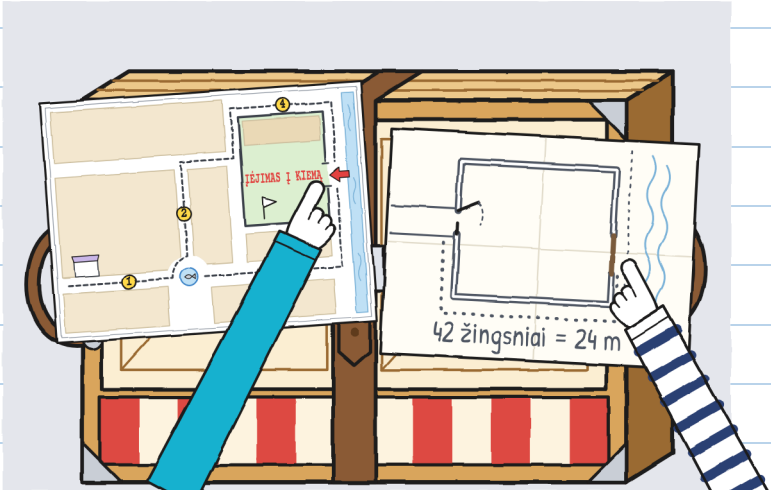

– Ar pasakysime Irenai? – paklausė Julita.
– Ir kitoms komandoms, – pasakė Noa. – Kitaip pėstieji įeis per skersgatvį. Su dviračiais.
Aš nieko nesakiau. Sutikau.

Irena pataisė žemėlapius, vieną po kito, raudonu flomasteriu. Tonis pažiūrėjo į savąjį.
– ŽAIBAS ketino įeiti ten, kur sakė žemėlapis.
– Jūs įeinate ten, – pasakė Irena. – Dviračiams žemėlapis buvo geras. Atsitiktinai.

Grįžome į kampą ir pakartojome trečią ruožą, dabar iki pat vartų. Julita ir aš nešėme. Noa nurodė kryptį, atlaisvino kelią ir įspėjo. Viskas vienu metu:

— Stok! Laikau varčią! Eikite!

Praėjome. Užpildžiau matuoklį.

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	ĮSPĖTI
kampas → kiemas	Gunis ir Julita	Noa	Noa	Noa: „žemėlapis klaidingas“

Tai buvo pirma eilutė su visais pilnais langeliais. Ketvirtąjį, įspėjimo, užpildė Noa.

Vartai sunkūs. Noa juos laikė nugara, kaip tu antradienį. Užrašau aš. Tu neužrašai. –J.

Tonis parodė savo lapą.

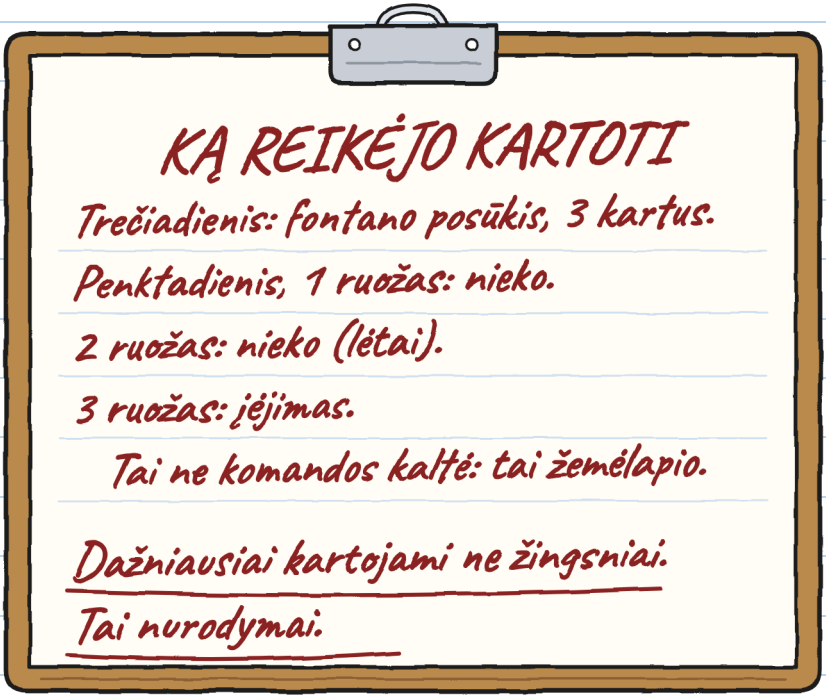

— Paskutinis sakinys yra nuomonė, — pasakė Julita.
— Tai faktas, — pasakė Tonis. — ŽAIBE blogai pasakyta kryptis kainuoja du kartus: ten ir atgal.

Tonis užsidėjo šalmą ir nuėjo repetuoti. Tilin.

Vakare, parduotuvėje, Mara sudėjo teatrėlį į dėžę. Noa pažiūrėjo į sagtį.

— Rytoj – trečioje skylutėje. Sunku atsegti, bet verta.

Atvėriau sąsiuvinį brūkšnelių kampe. Šiandien nė vieno nepadariau. Suskaičiavau keturis nesutarimus. Visus pasakiau garsiai. Vieną laimėjau.

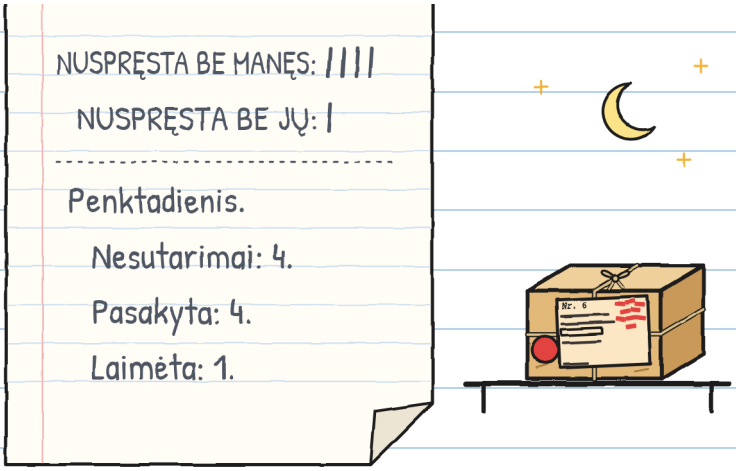

Tas, kurį laimėjai, buvo: padėti teatrėlį ant žemės prieš ginčijantis. Tą tau dovanoju. —J.

SKYRIUS 5

Ar svarbu atvykti pirmiems?

Šeštadienį užsidėjau savo oranžinius šeštadienio marškinėlius.

— Tu derini su sąsiuviniu, — pasakė Julita.

Vienuoliktą valandą kieme abejos durys buvo atvertos pirmą kartą per daugelį metų. Žmonės įėjo pro abejas. Irena su švilpuku pasakė taisykles:

— Kiekviena komanda atneša savo krovinį čia, praeidama visas stoteles. Su kroviniu nebėgama. Kas bėga, kartoja ruožą. Kas nekartoja, laimi laiką.

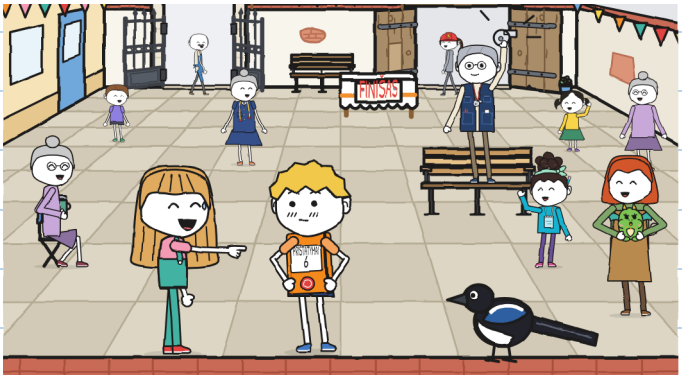

Buvo penkios komandos. ŽAIBAS vežė voką, dviračiu. Choras – natų pultą. Šachmatininkai – milžinišką lentą. Siuvėjai – manekeną be galvos.

Mūsiškę Noa užrašė pirmadienį, dar nepažinusi manęs:

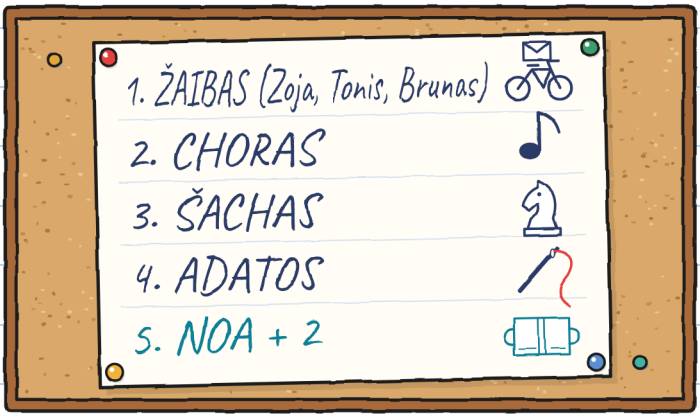

— Mes „Noa + 2“, — pasakiau Julitai.
— Aš esu dvejetas, — pasakė ji. — O tu esi „pliusas“.

Kiekviena komanda startuodavo nuo durų, kur miegojo jos krovinys. Don Antonio davė mums startą. Jis gyvena netoli ir nebėga.

Mara išnešė teatrėlį. Noa greitai užsegė dirželį ir pakėlėme. Klak! Plokštė atsivėrė.

— Ant žemės, — pasakiau.

Niekas nesiginčijo. Noa vėl užsegė dirželį, lėtai, trečioje skylutėje. Du kartus patraukė.

Don Antonio nuleido savo beretę: starto vėliavą.

— Ramiai, — pasakė. — Taip ir pasiekiama.

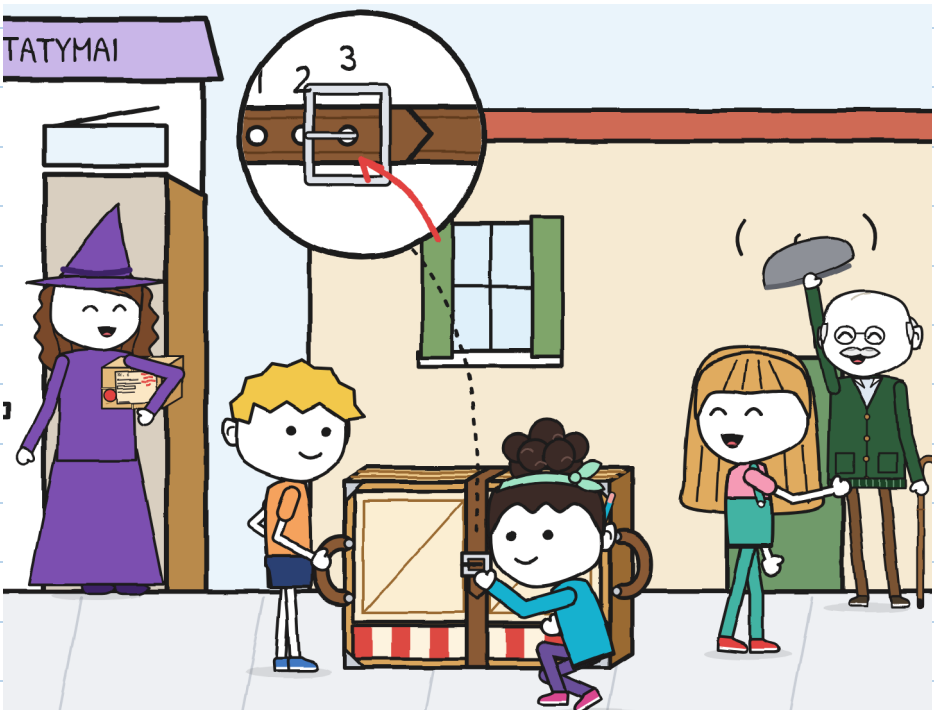

Pirmas ruožas. Julita nurodė kryptį.
– Penki žingsniai... Posūkis į kairę!
– Dirželis!
Lėtai sukomės aplink šlubąją žuvį ir užėmėme visą kampą. Atvažiavo Zoja dviračiu. Ji važiavo pirmoji. Sustojo ir pastatė koją ant žemės.
– Praeikite jūs. Su tuo nebėgama.
Zoja laukė, kol išeisime iš posūkio. Paskui nuvažiavo. Dvidešimt sekundžių buvome priekyje. Ji pati tai išmatavo.

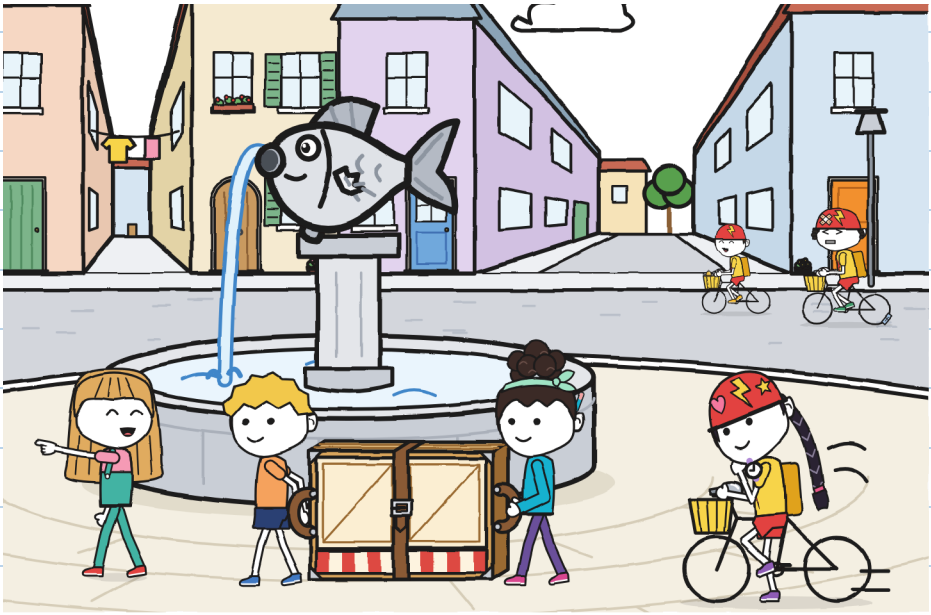

Kiekvienoje stotelėje buvo antspauduojama kortelė. Kepykloje Elija antspaudavo pirštu, apsitaškiusiu miltais.
ŽAIBAS mus aplenkė tris kartus, kaskart kita gatve. Tonis abiem rankomis laikė vairą ir kampuose skambino varpeliu. Brunas vežė voką. Zoja laukė kiekvienoje stotelėje. Ji neliesdavo kortelės, kol atvažiuodavo visi trys.

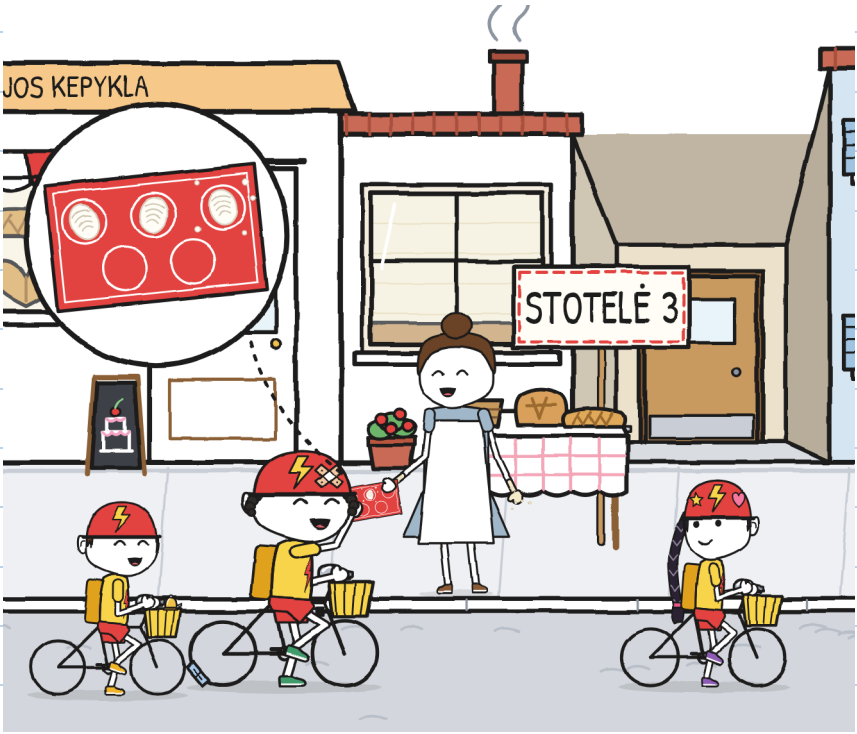

Antrame ruože mus aplenkė choras su savo pultu. Jie bėgo. Sušvilpė Irenos švilpukas ir jie grįžo prie fontano, tyliai dainuodami.

Mus aplenkė šachmatininkai. Aplenkė mus net manekenas.

Julita nebėgo. Na: viena koja nulėkė. Ji ją parsivedė atgal.

— Ar svarbu atvykti pirmiems?

— Etiketėje nerašo „pirmiems“, — pasakė Noa. — Rašo „sulankstytas“.

— Bordiūras, — pasakiau aš.

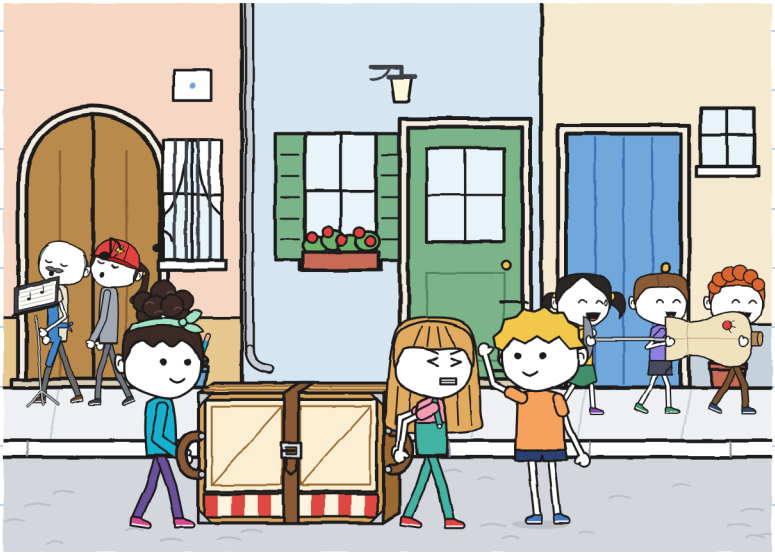

Trečias ruožas. Noa nurodė kryptį iki vartų. Ten padėjome teatrėlį ant žemės.

– Kas atidaro? – paklausė Julita. Ir laukė.

Parodėme visi trys vienu metu, į tą pačią vietą. Noa parodė į vartus. Julita – į vartus. Aš – į vartus. Nusijuokėme: taip nenuspręsi, kas.

– Tu, – pasakėme Noa ir aš. Ir Noa atsistojo prie savo rankenos.

Julita laikė vartus nugara ir rankomis.

– Stok! Laikau varčią! Eikite!

Praėjome. Sulankstytas. Visas.

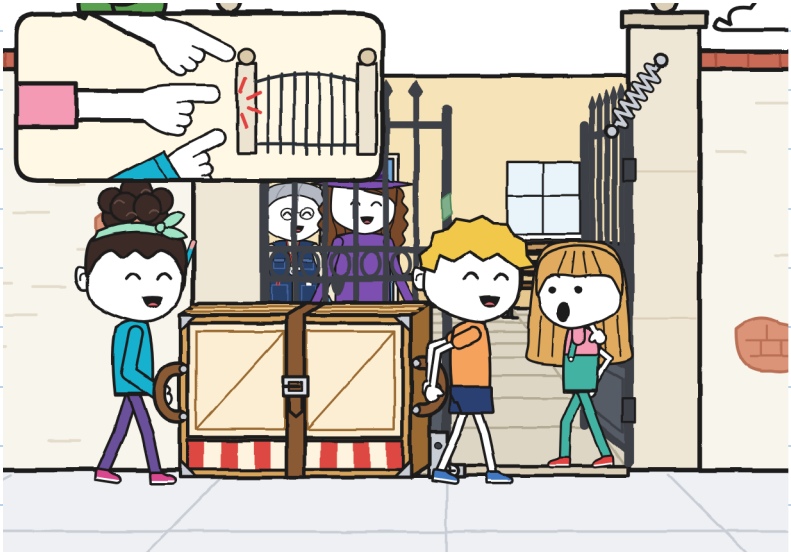

— Keturiasdešimt viena minutė, — pasakė Irena.
ŽAIBAS užtruko keturiolika minučių. Visi trys sėdėjo prie dviračių, nesuprakaitavę.
Atėjo Mara su dėže po pažastimi. Irena pažiūrėjo į teatrėlį, sulankstytą ant kiemo žemės, su dirželiu savo vietoje. Parodė Marai žurnalo lapą. Julita padavė Irenai žalią flomasterį.
— Man tinka, — pasakė Irena. Ir pasirašė ant etiketės.

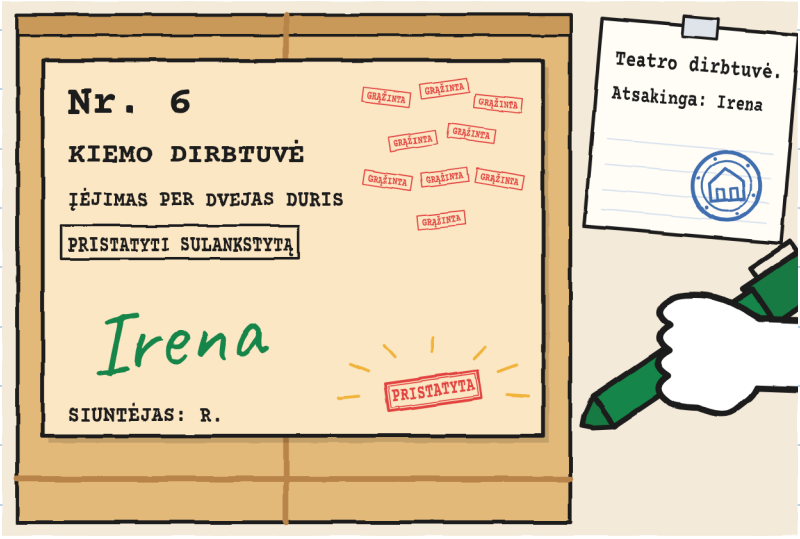

Etiketėje atsirado žodis PRISTATYTA. Niekas jo neparašė.

Irena atvertė inventorių, centro daiktų sąrašą. Teatrėlis jau turėjo puslapį, su sena eilute ir labai prastu raštu.

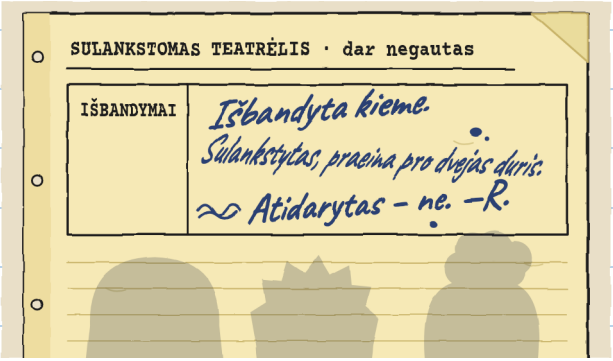

– Tai buvo prieš mane, – pasakė Irena. – Nežinau, kas tai.

– Mes irgi, – pasakė Julita. – Bet po truputį sužinome.

R. buvo tame kieme. Išbandė teatrėlį, prieš jį išsiunčiant. Šį kartą išmatavo abejas duris: vartus ir senąsias.

Elijos durys. Abejos kiemo. Matuoja duris. Pasilieku kortelei. –J.

Laimėjo ŽAIBAS, nepakartojęs nė vieno ruožo. Prizas buvo didelis Elijos duonos kepalas su miltais užrašytu 1. Žoja jį perlaužė į tris dalis. Bruno gabalas buvo toks pat kaip Žojos.

Irena davė juostelę komandoms, kurios atvyko su visu kroviniu.

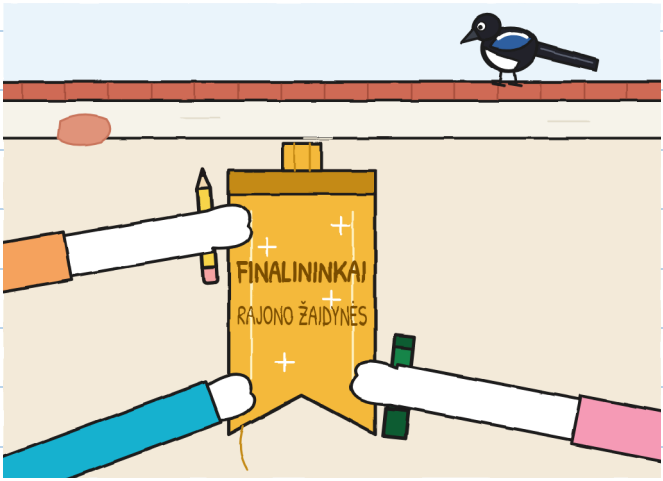

— Finalininkas yra tas, kuris ateina paskutinis, — pasakė Julita.
— Tai tas, kuris ateina į finalą, — pasakė Noa.
— Mes į finalą atėjome paskutiniai, — pasakiau aš.
— Tinka abi.

— Jis jau čia, — pasakė Irena. — Panaudokime jį pirmą kartą.

Mara ir Irena jį atvėrė. Mes – už jų. Turėjome dvi minutes sugalvoti vaidinimą. Noa išdalijo roles. Pirma paklausė:

— Kas nori kalbėti mažai?

Pakėliau ranką.

Trupinukė išsivadavo iš Veros ir nuskrido metrą. Nutūpė ant plokštės, uodega kabodama prieš langą. Tai jau buvo vaidinimas, o mes dar nebuvome pradėję.

Vaidinimas vadinosi „Siuntinys, kuris nenorėjo įeiti“. Julita buvo Mara, su popierine skrybėle. Noa buvo visos durys. Aš buvau siuntinys, lange.

— Dirbtuvė? — sakė Noa. — Čia siuvimas.

— GRĄŽINTA, — sakiau aš.

Pasakiau tai devynis kartus. Publika skaičiavo.

Dešimtą kartą Noa išskėtė rankas, ir pasakiau kitą žodį.

Nusilenkti išlindome visi trys.

Tilpome. Susispaudę.

Gabalais jo nedalija. Reikia susispausti. –J.

SKYRIUS 6

Kas lieka, kai išbandymas baigiasi?

Po pietų grįžome į parduotuvę su etikete. Noa irgi atėjo. Julita pažiūrėjo į plakatą, paskui į Marą.

— Galima?

— Tai tavo plakatas.

Julita išbraukė 15 ir didelėmis raidėmis parašė 14. Mara priklijavo etiketę savo knygoje, su kitomis penkiomis.

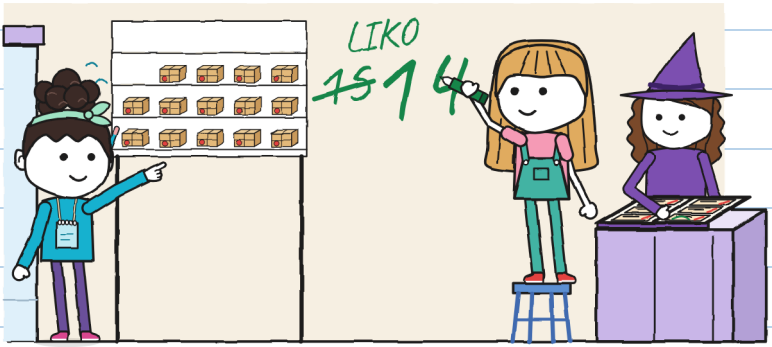

Noa juos suskaičiavo tyliai. Išėjo keturiolika. Ji moka skaičiuoti. –J.

Tonis atnešė rezultatų lentelę. Aš ją užrašiau sąsiuvinyje.

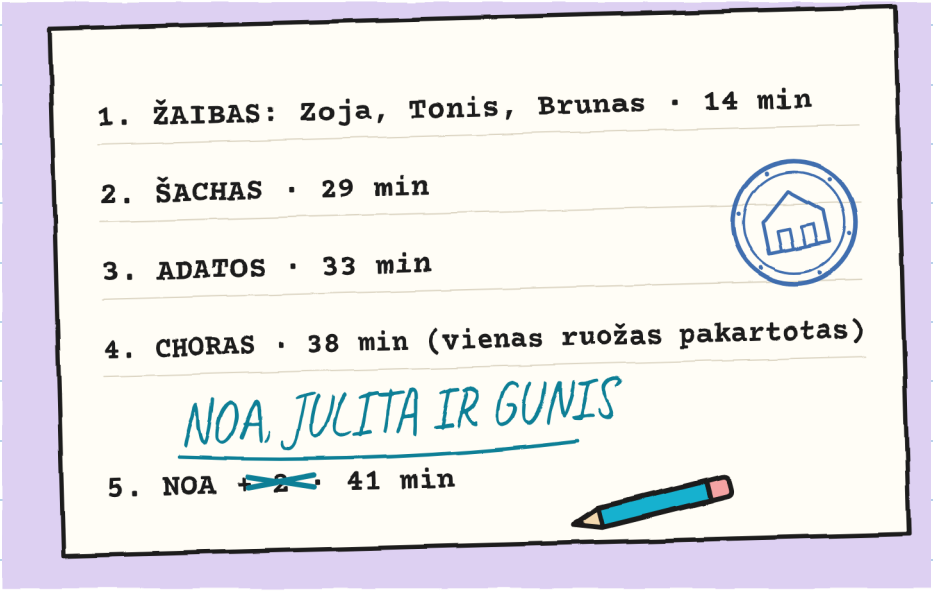

Pažiūrėjau du kartus. „Brunas“ buvo visas. Neperbrauktas ir be nieko ant viršaus.

Mūsų komandą sutvarkė Noa savo turkio pieštuku. Niekas jos neprašė.

— Pirmadienį nežinojau jūsų vardų, — pasakė. — Na. Gunio.

Išėmiau R. kortelę. Joje buvo vienuolika užuominų. Pridėjau dar vieną.
Tonis ją perskaitė. Perskaitė ir savo raštelį, žemiau. Nieko neperbraukė.
— Teatrėlį išbandė, — pasakė. — Mano varpelio neišbandė.
— To mes nežinome, — pasakė Julita.
— Apie mano varpelį jokioje inventoriaus eilutėje nėra nė žodžio, — pasakė Tonis. Ir tai irgi buvo tiesa.

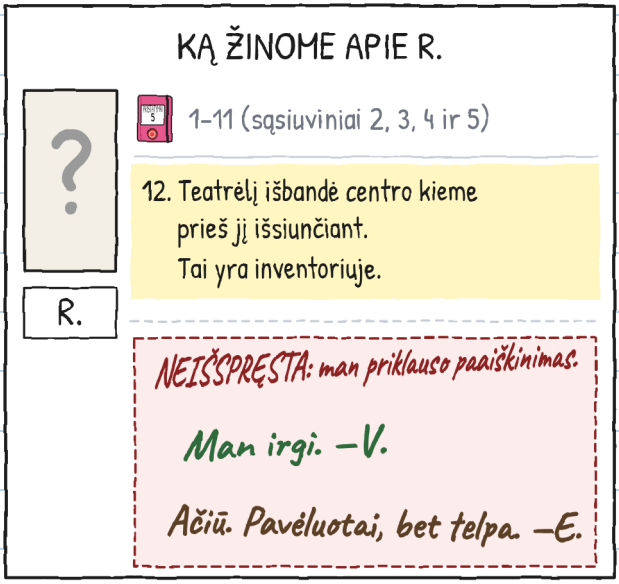

Paskui padėjau planą ant prekystalio. Jis jau buvo nesulankstytas.

— Tau trūksta tavo dalies, — pasakiau Noai. — To, kas yra nuo fontano į ten. Iš tų gatvių žinau tik metrus.

Noa pažiūrėjo į Julitą. Julita pažiūrėjo į lubas: tai jos būdas nesikišti.

— Ar galiu ant jo piešti?

— Todėl tau jį ir rodau.

Noa išsitraukė pieštuką iš už ausies.

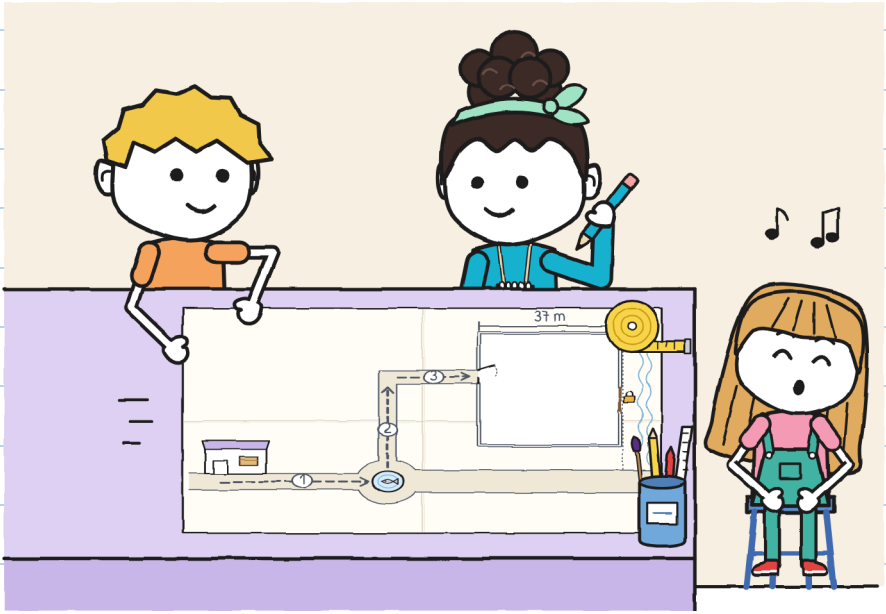

Noa pridėjo savo gatvę, centro vidų ir atstumus žingsniais. Aš šalia užrašiau metrus. Julita nebeišlaikė ir parašė fontano iškabą.

RAJONO PLANAS (TRIJŲ)

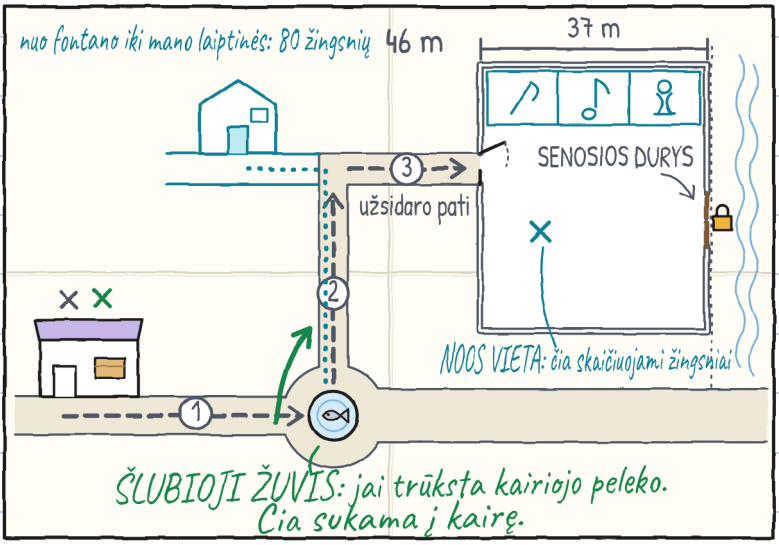

Kol jos piešė, papasakojo man šlubosios žuvies istoriją. Ji ilga. Ne tokia gera, kaip sako. Bet dabar ją žinau.

Ji nuostabi. Bet mes ją papasakojome blogai: kalbėjome vienu metu. –J.

Julita nešiojo juostelę, pririštą prie riešo. Jau turėjo tris atsipainiojusius siūlus.
— Jei pasiliksiu ją aš, pirmadienį liks tik siūlai, — pasakė. — Gal laikykime ją sąsiuvinyje?
Priklijavome ją pirmame puslapyje, po žodžiu BENDRA, po lipnios juostos gabalėlį kiekviename gale. Nupiešiau ją su atsipainiojusiais siūlais. Jei ji subyrės, tai subyrės. Nenupiešiu jos naujesnės, nei yra.

Mano sąsiuvinis neužsidaro taip gerai kaip tavo. Todėl. –J.

Noa vartė puslapius atgal, mano leidimu. Priėjo prie brūkšnelių kampo.
— O čia kas?
— Skaičiavimas, kurį blogai vedžiau.
— O čia? — Perskaitė garsiai: — „Vartus gali laikyti ir akmuo“.
— Tai pagalvojau antradienį.
— Akmuo nesako „bordiūras“, — pasakė Noa. — Ir nesako „stok“ penkiolika kartų.
Brūkšnelių neištryniau. Pieštuku galima, bet nenorėjau.

Neištrink jų. Jie šiek tiek mano. –J.

Sekmadienį, auštant, budėjo Noa. Ji gyvena priešais centrą. Devintą valandą atnešė į parduotuvę raštelį. Atėjo skaičiuodama žingsnius.

7:38: teatrėlis dirbtuvėje, sulankstytas.

7:44: aušta. Nejuda.

7:50: tebėra. Žingsnių, kuriuos nužingsniavo: nulis. –Noa

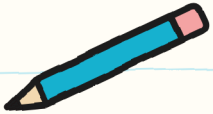

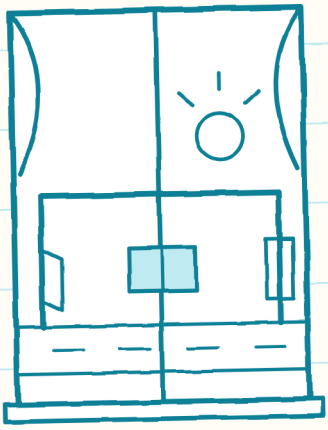

Saugo geriau nei aš, skaičiuoja geriau nei aš ir nekepa duonos. Du iš trijų. –J.

Mara kiek pakėlė durų žaliuzę, kad praleistų mus. Nupiešiau lentyną: keturiolika siuntinių ir šešios tuščios vietos. Plakato keisti nereikėjo.

— Šeši, — pasakė Mara. Ir uždarė savo knygą.

Tonis sėdėjo ant savo dėžės su šalmu, nors buvo sekmadienis. Noa stovėjo prie durų. Niekas jai nepasakė „sėskis“. Niekas nepasakė „eik“. Ji atėjo, nes norėjo. O pirmadienį turi repeticiją.

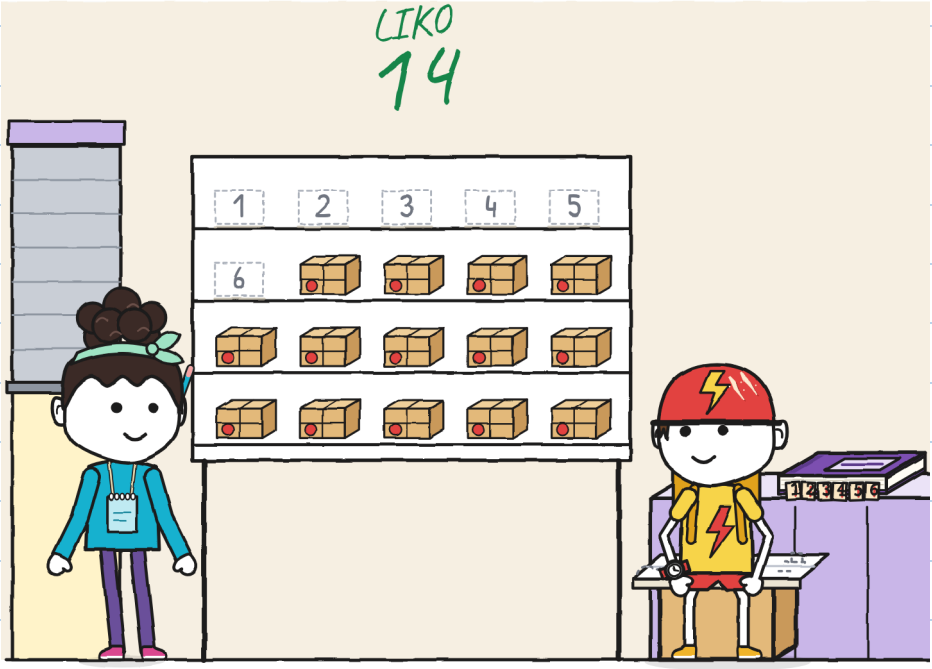

Sąsiuviniui užbaigti nupiešiau teatrėlio langą, tuščią.

Kiekvienas nusipiešė viduje. Aš – pieštuku. Julita – žaliai. Noa – turkio spalva. Noa paprašė leidimo piešti mano sąsiuvinyje. Julita – ne.

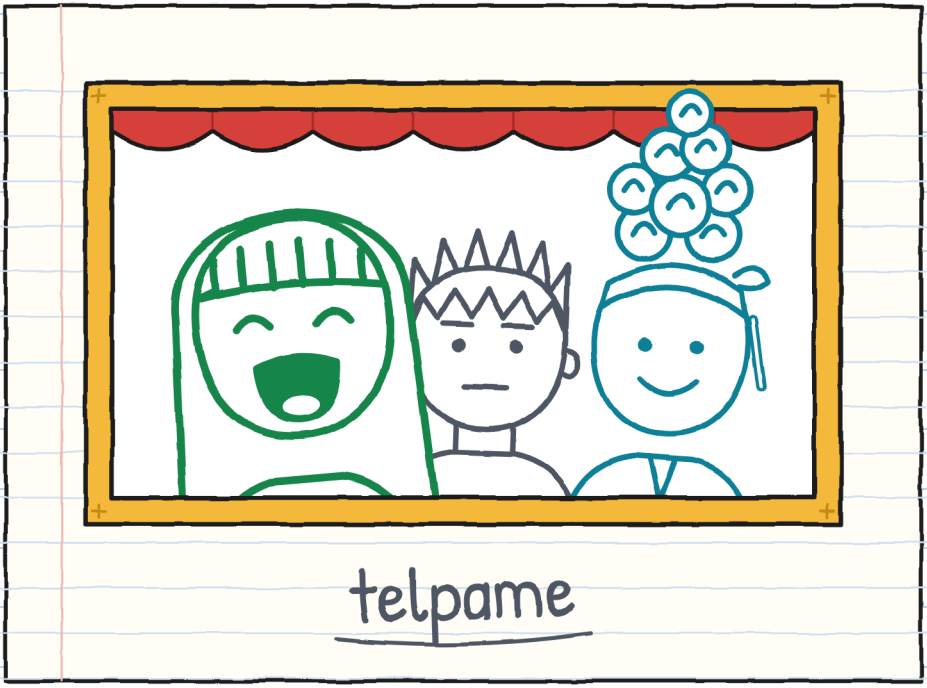

Bendra yra bendra. Taip parašyta pirmame puslapyje. –J.

PRISTATYMAS NR. 6. Ruožas po ruožo:

RUOŽAS		KAS NEŠĖ	KAS VEDĖ	KĄ REIKĖJO KARTOTI
	Parduotuvė → šlubosios žuvies fontanas	Gunis ir Noa	Julita	fontano posūkis (tris kartus)
	Fontanas → kampas	Julita ir Noa	Gunis	nieko (bet lėtai)
	Kampas → kiemas	Gunis ir Julita	Noa	įėjimas: žemėlapis buvo senas
	Šeštadienis	visi trys	visi trys, paeiliui	dirželis (antrą kartą, trečioje skylutėje)
	Prieš mus	Mara viena	niekas	devynios kelionės
	R.	?	?	nežinome

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	ĮSPĖTI
1	Gunis ir Noa	Julita	Julita	Julita
2	Julita ir Noa	Gunis	Gunis	Gunis
3	Gunis ir Julita	Noa	Noa	Noa

Trys langeliai. Na, keturi. Trys vardai. Nė vieno tuščio. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 7

(jau greitai)

Šį kartą etiketėje buvo parašyta valanda. Tuo metu aš jau su pižama.

Kas nemiega, kai kiti užsidaro? Be manęs. –J.

RAJONAS (6 versija)

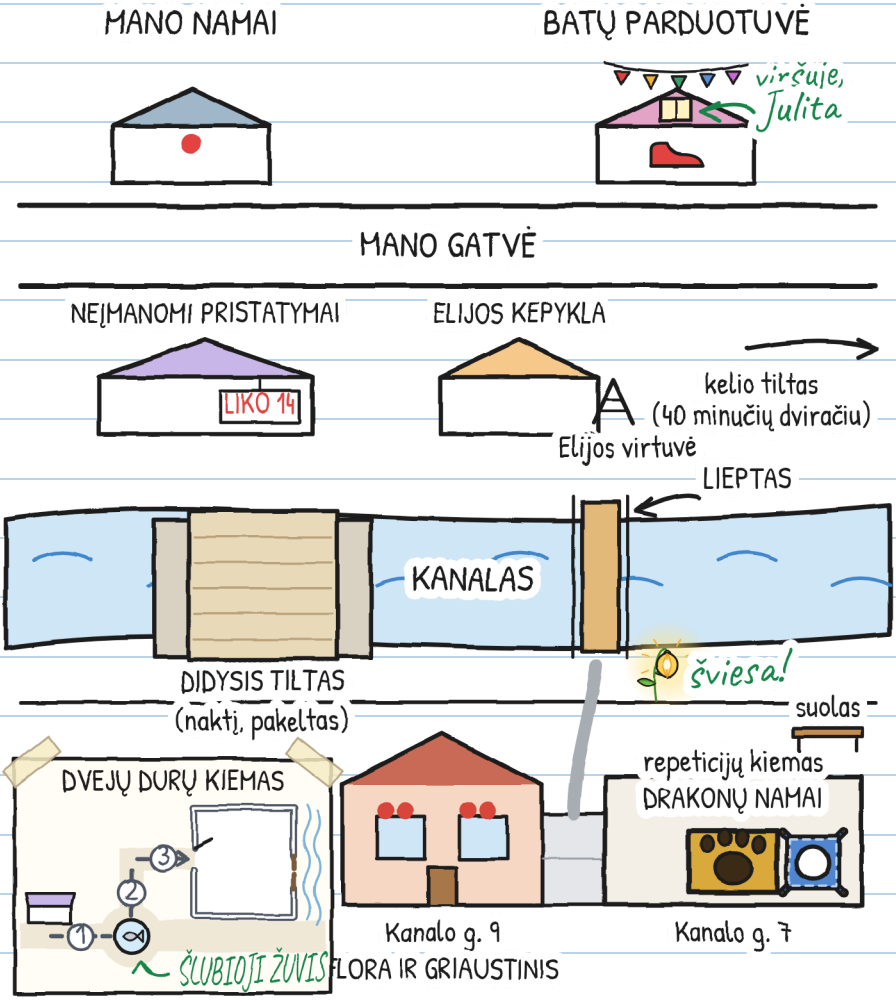

TAVO MARŠRUTAS

Kas neša? Kas nurodo kryptį? Kas atlaisvina kelią? Kas įspėja?

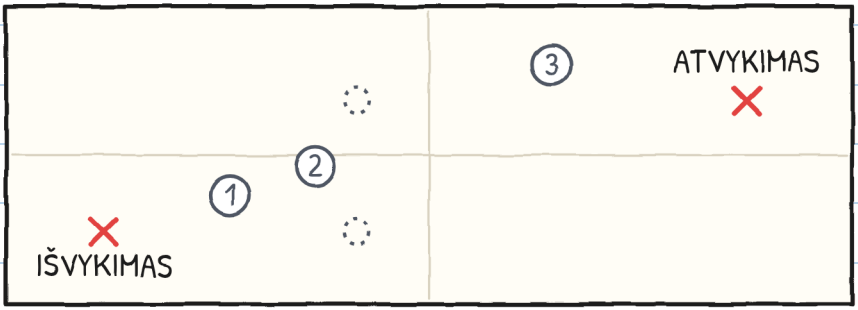

TRIJŲ MATUOKLIS

	NEŠTI	NURODYTI KRYPTĮ	ATLAISVINTI KELIĄ	ĮSPĖTI
1 ruožas				
2 ruožas				
3 ruožas				

Jei viename langelyje visada tas pats vardas, pakeisk jį. –J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL yra romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
GUNIS PARAŠĖ VIENĄ ŽODĮ IR PALIKO VIETOS. AR MATAI ŽODĮ „BENDRA"?

DYDIS XS · A1
Parašiau tik vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos. Ji nebuvo laisva nė minutės.

DYDIS S · A2
Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos, dėl viso pikto. Ji nebuvo laisva nė minutės.

DYDIS M · B1
Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos, dėl viso pikto. Ji neišbuvo laisva nė minutės.

DYDIS L · B2
Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį ir palikau pusę puslapio laisvos – dėl viso pikto. Ji neišbuvo laisva nė minutės.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžio. Tas pats teatrėlis. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Skyrių užduotys: linguaula.com

TIKRAS PERGABENIMAS: KĄ DARYTI

1. Prieš išeinant apžiūrėk visą kelią.
2. Vienas žmogus eina laisvas: atveria duris ir įspėja.
3. Rankos – ant rankenų. Toli nuo vyrių ir užraktų.
4. Su kroviniu nebėgama ir nevaržomasi.
5. Jei kas nors pasako „stok“, sustoja visi.
6. Pirma padedama ant žemės; paskui ginčijamasi.
7. Didelius daiktus atveria ir sulanksto du žmonės, kartu su suaugusiuoju.

Antspaudas TIK PASAKOJE žymi tai, kas gali nutikti pasakoje, bet ne tikrame pergabenime.

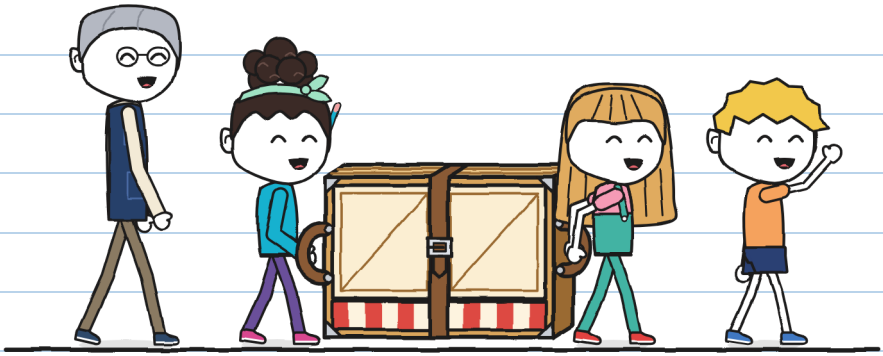

Ir jei žinai ką nors apie kelią pasakyk anksčiau. –J.